PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XV ЛЮТИЙ, 1974 ЧИСЛО 2

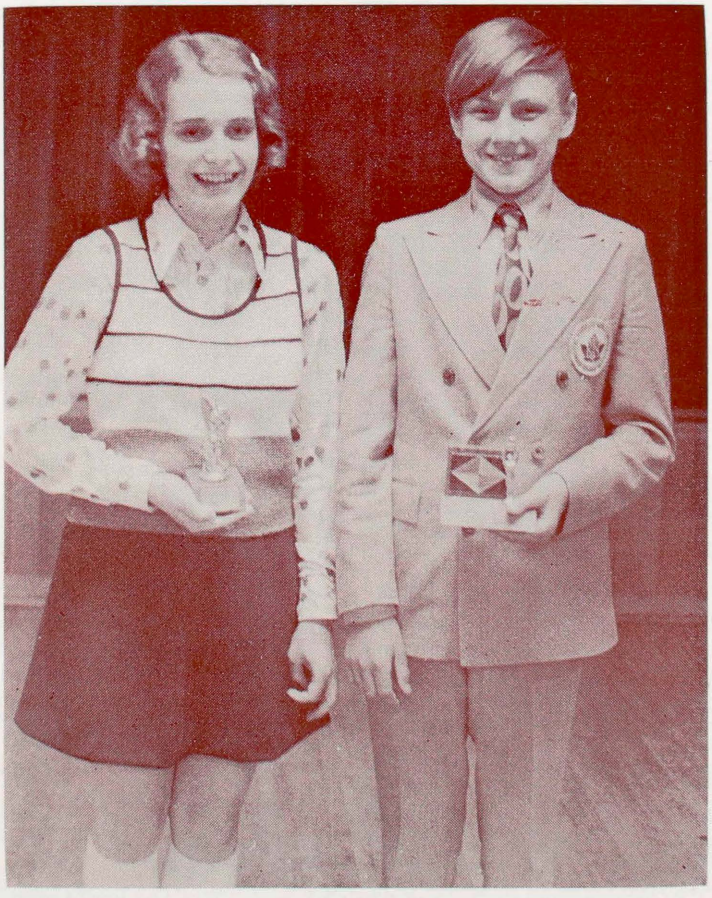

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XV ЛЮТИЙ, 1974 Ч. 2

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 2 FEBRUARY, 1974 VOL. XV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
Леся Українка — Забутні слова	1
З надіями у новий рік	1
В. Скуратівський — Музей Лесі Українки	3
Н. Когуська — Завдання української преси	4
Євшан Зілля — Моя книжечка	7
Ол. Волох — Руслан Логуш і його шовкодруки	7
Л. Мосендз — Засів	9
Ганна Черінь — Бенефіс пані Пшепиндики	12
Марта Горбань — Геть Сизифе	14
An Address by The Honourable Marc Lalonde	15
А. Міненко — Молодший відділ СУМК	19
Відділ для дітей	21
Вечір сатири і гумору	22
Квіти незабутнім	23
І. Римар і М. Гургула — Звіт Пров. З'їзду Східньої екзекутиви	24
Громадська і родинна хроніка	25
Домашнє господарство	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Сумківці з Грімзбі — М. Шпитковська і М. Качура з своїми трофеями, які здобули першенство у драматичнім фестивалі у Брентфорді. Опис на стор. 19.

Цей відділ у Грімзбі здобув також трофей Володимира Базюка.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраінян Ембройдери	$ 6.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Гаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$ 4.50
Срібні ложечки зі смолоскипом	$ 6.00

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XV ЛЮТИЙ, 1974 Ч. 2

З надіями у новий рік

Леся Українка

Забуті слова

То вже давно було. Мені сім літ минало,
а їй, либонь, минуло двадцять літ.
Сиділи ми в садку, там саме зацвітало
і сипався з каштанів білий цвіт.

Вона не бавила мене і не учила,
я кидала і забавки й книжки,
щоб тільки з нею буть, вона уміла
єдину забавку — плести вінки.

Я подавала їй квітки, і листя, й трави
і з рук її не зводила очей.
Здавалося, вона плела не для забави,
а щоб зробить оправу для речей.

В її речах слова котились, наче хвилі,
мов сльози, по її замучених братах —
в вінку, здавалось, блідлі квіти білі,
і в'янули слова журливі на устах.

То знов зривалися слова палкі, ворожі,
мов грізні вироки всім тим, що кров лили,
в вінку палали кров'ю дикі рожі,
слова мов квіти арії цвіли.

Шумів зелений лист, а голос той коханий
про волю золоту співав мені, —
в вінку мінився злотом ряст весняний,
і золотим дощем лились пісні...

То вже давно було. Давно пора минула
таких червоних необачних слів;
либонь вона й сама про них забула —
хто дбає про вінки, що замолоду плів?

І я забула їх, не пригадаю й слова
з тих наших довгих запальних розмов,
а тільки барва їх, мелодія раптова
тепер, як і тоді, мені бунтує кров.

І та мелодія не може заніміти:
нераз, як тільки лист од вітру зашумить
чи блиснуть проти сонця ярі квіти,
вона зненацька в думці забринить.

Неначе хто її поставив на сторожі,
щоб душу в кожний час будить від сна,
щоб не заглухли в серці дикі рожі,
поки нова не зацвіте весна.

Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки

Л. Українка

Ми вступили крок за поріг нового року. Ми зустріли його в гурті друзів і рідних, у веселім гучнім товаристві людей, яких ми шануємо, які нам близькі і по душі. Там ми складали собі побажання особисті — щастя, здоров'я, добробуту. Всі ми маємо свої окремі бажання, свої пляни і сподівання, над якими упродовж року буде кожний і кожна з нас прямувати до їх здійснення. Немає хіба людини без бажань щось осягнути, щось здобути.

Крім особистих мрій, сподівань і планів є збірні — це бажання людей, яких поза особистими справами єднають громадські інтереси, народні справи, людей покликання власною волею, щоб віддавати безкорисно свій труд для блага інших.

І ось цікаво які ж саме бажання у таких людей. Пише нам до редакції одна читачка в листі таке:

„Бажаю, щоб наш Союз Українок Канади, його провід і членство поборювало всякі труднощі; щоб членство наше не відмовлялось від обов'язків проводу, головства, і щоб в ним зродилось почуття, що бути провідником, чи провідницею це честь, яку вкладає на людину громада. Щоб Союз Українок Канади виховував у своїх рядах сильну, вольову і розумну матір виховницю, а рідна мова, щоб в її домі була святим огнем, який ніколи не посміє зга сати.

Бажаю, щоб журнал „Промінь" був світлом для кожної української хати, щоб просвічував найдальші закутини, щоб кликав, плекав надії, будив і вів до святої мети всіх своїх читачів — служити нашому народові у світі і в Україні.

Бажаю, щоб у нас процвітала наука в рідній школі, щоб мала добрих, розумних та ідеалістів учителів і таких же учнів від найбільших до найменших, яким треба пізнавати та навчатись краси рідної мови і любови до свого народу.

Я чую багато жалінь моїх ровесниць, матерів, які з сльозами в очах і глибоким смутком у голосі говорять про відчуженість їхніх

дітей від рідного світу, дітей, то хоч шанують батьків, але нехтують батьківською волею і, що вони, батьки плекали такі великі надії, дбали для них громадське добро, якого діти, вже самі дорослі не доцінюють.

А до мене з України долітають сумні вістки — там над народом нашим, над його душею панує чужинець, там вбивають його мову, його душу й як казав Шевченко „і помолитись не дадуть", бо з церков поробили музеї та магазини, на збіжжя. А що вже найважче то це, що народніх оборонців арештують, запроторюють у тюрми, тортурують, замучують та засилають в табори важких робіт, до домів божевільних. І плаче сьогодні Україна кривавими сльозами за синами своїми . . ."

Це голос одної з наших читачок, яка між іншими проблемами пригадує нам і про Лесю Українку, яка без надії хотіла сподіватись, яка „сіяла" квітки на морозі, квітки надії, що лише сильна воля бажання і віра в певну справу поборюватиме всякі труднощі. І тому вступивши першими кроками у новій 1974-тий рік, з повною вірою виходимо назустріч нашим спільним, збірним побажанням заповнити його корисною і багатою громадською працею.

Пам'ять Платоніди Щуровської-Росіневич

Ділимося з українським громадянством сумною вісткою, що дня 3-го грудня 1973 року померла у Празі, Чехословаччина, видатна жінка диригент багатьох хорів, відома зі своєї співпраці з Олександром Кошицем у його славній Українській Республіканській Капелі. Уродженка Києва, якого залишила в часі закінчення Першої світової зійни.

Ще так недавно, у минулім році, на сторінках нашого журнала друкувались її спогади п. з. „Перші кроки підготовчої праці перед від'їздом закордон Української Республіканської Капелі у 1919 році".

Платоніда Щуровська-Росіневич мала багато друзів — і в себе там у Празі й закордоном — в ЗСА, з Канаді, в Европі; вела обширну переписку, була загально люблена і шанована в музичнім світі серед своїх і чужих.

Треба сподіватись, що хтось з тих її друзів, які ближче знають про життя Платоніди Щуровської напишуть обширніше про неї. Вона достойна того, щоб увійти до пантеону творців музичної культури, як видатна українка наших часів.

Як ми говоримо?

Слово! Дитина вчиться вимовляти його по складах і кожне відкриває для неї часточку світу. А яку чудодійну силу має слово в житті суспільства! Воно надихає на ратні подвиги, служить мечем у боротьбі .Воно часто стає лікарем, але може й смертельно поранити.

Отже, словами треба користуватися вміло і правильно.

Не будемо згадувати про те, що влучність вислову, його точність великою мірою залежить від того, чи вдало вибрано слово з нашого словникового запасу. В цьому коротенькому виступі спинимося на хибному розумінні краси в мові. А дехто таки розуміє красу її неправильно. Мовляв, чим „кучерявіші" будуть фрази, тим вони гарніше звучатимуть... А краса мови, її багатство найчастіше створюється вмілим використанням синонімів, тобто слів, різних за звучанням, але близьких або й тотожних за значенням... Приміром, замість „Прийшло в голову" говоримо „Спало на думку", замість „Прийдіть до нас" — „Завітайте до нас", замість „Він вкинув листа в поштову скриньку" — „Він опустив листа в поштову скриньку", замість „У своїх рідних я був три дні" — У своїх рідних я провів (або гостював) три дні". Звернення до гостей „Їжте, будь ласка" можна замінити синонімічними „Пригощайтесь, будь ласка" або „Частуйтесь, будь ласка".

Та навряд чи комусь сподобаються, скажімо, такі фрази :„Якби ж я капітально знав, що так воно буде!", „Яка в нього колосальна пам'ять!", „А четвертий курс коли входить в дію?", , Ох, як я поспішала! І кластично встигла на роботу..."

Легко відчути, що людина, яка так висловлюється, хоче похизуватись незвичайністю слів, які вживає. А вони тут зовсім не до речі.

Вряди-годи прохоплюється гонитва за манірно-штучною красивістю фразеології і в газетних та журнальних статтях, а то й у наукових виданнях.

Дбаймо ж про справжню, джерельно-чисту красу слова, зразки якої — в народній мові, у творчості видатних письменників і поетів.

В. Шиприкевич,
кандидат філологічних наук.

— — — —

Музей Лесі Українки

КИЇВ, САКСАГАНСЬКОГО, 97

Історія України багата на героїв-борців і співців.

Леся Українка серед ґалереї цих діячів історії займає особливе місце. І не лишень тому, що вона є великою поетесою, глибоким філософом невтомним фольклористом, Леся Українка стала іще символом доби, чистим духом рідного народу.

Історія народів світу багата на борців і співців. Але чи знає наша земна планета жінку, яка водночас була борцем і співцем, чи знає світ другу Лесю Українку? Либонь, ні...

З древнім містом на Дніпрі тісно пов'язане життя Лесі Українки. Впродовж кількох років славетна поетеса мешкала тут, зустрічалася з визначними корифеями української культури, проводила велику громадську роботу, наймаючи квартиру по вулиці Саксаганського, 97. Нині тут, у затишному двоповерховому будинку, розмістився літературно - меморіяльний музей.

...Під кінець 90-их років вулицю Маріїно-Благовіщенську неофіційно називали Українською. Три сім'ї, що сусідили і яким судилося назавжди увійти в історію рідної культури — Косачів, Лисенків і Старицьких — гуртувались навколо Літературно-артистичного товариства. Тут дискутували про мистецтво, культуру, про долю рідного народу. Активну участь в цих вечорах брала і Леся Українка (Косачі мешкали на Маріїно-Благовіщенській впродовж одинадцяти літ — з 1899 по 1910).

Постійні зібрання полохали царських служак. Їх недремне око особливо чатувало за дочкою Косачів — Ларисою, яку жандарми називали , політично неблагонадійною". Зрештою, коли їм набридло займатися висліджуванням, на основі розпорядження Київського жандармського управління, вночі 17 січня 1907 р. зроблено трус, після якого поетесу було заарештовано й відправлено до Либідської поліційної дільниці. Одначе, за відсутністю обвинувачувальних матеріялів, її довелося звільнити. Після того сім'я Косачів мешкала тут іще біля трьох літ.

Експозиція літературно - меморіяльного музею, що відкрився в 1962 р. на клопотання широкої громадськості (будинок повністю зберігся до наших днів), розміщена в дев'ятьох залях за хронологічним принципом. Численні експонати (а їх налічується понад 3 тисячі) розповідають про життя поетеси.

Все, що знаходиться в цих залях, нагадує про кволу здоров'ям, але незламну духом людину. Здається, це вчора Леся, блукаючи гірськими Карпатами, натрапила на едельвейс, і принесла його до світлиці. Засушена квітка й нині зберігається в музеї як символ незламності як дух ,,що тіло рве до бою".

Тут ви матимете змогу зазнайомитись із переднім словом Лесі Українки до книжки Дікштейна ,,Хто з чого жие", побачити вишиванку, зготовлену власними руками, листок допиту, вчиненого поліцією під час арешту в 1907 р., мальовані нею картини, її рукописи, першодруки, рідкісні фото, вилучені номери журналів зі статтями революційного духу...

Серед інших особистих речей в музеї зберігається свідоцтво про народження, годинник, останній лист, першодруки збірки ,,Думи і мрії", про яку І. Франко сказав, що ,,від часів Шевченкового ,,Кобзаря" Україна не видала кращої збірки поетичних творів" тощо.

Леся Українка за станом свого здоров'я вимушена була часто їздити на лікування. З місць, де вона лікувалася, обов'язково привозила пам'ятні сувеніри. Серед них шкатулка, що нагадує Єгипет, лист, який Леся написала з Грузії до своєї сестри: ,,...я постараюсь доказати, що я таки не до кінця інвалід, і докажу се — без слів!.. Коли вже хто живе, то треба жити, а не скніти". Тут же зберігається лист, якого надіслав музеєві незадовго до своєї смерті 90-річний Нестор Гамбарашвілі...

У багатьох залях зібрано велику колекцію художніх полотен, скульптур, що відтворюють образ Лесі Українки, чи є ілюстраціями до її безсмертних творів. Серед таких — плякат В. Касіяна, що датується 1943 р.

Чимало стендів розповідають про велику пошану народу до своєї улюбленої поетеси: це і численні театральні вистави, і видання її творів, і переклади книг на інші мови світу, і літературно-критичні праці, присвячені Лесі Українці. Окремий стенд ілюструє ,,Лесю Українку в музиці".

Про величність цієї мужньої жінки розповідають викарбувані на одному з полотен слова Івана Франка, який сказав у свій час: ,Україна, на наш погляд, нині не має поета, щоб міг си-

лою і різноманітністю свого таланту зрівнятися з Лесею Українкою".

Наостанок відвідувачі знайомляться з меморіяльною кімнатою письменниці. Скромна і затишна світлиця наче вводить вас у творчу лабораторію Л. Українки — невеличка етажерка з книгами, канапа, на стіні вбраний вишиваним рушником портрет Т. Г. Шевченка. На столі так і залишилась недочитана книга Панаса Мирного. В кімнаті зберігається бюст Міцкевича, етюди Шопена, які вона любила грати...

— До музею час від часу надходять все нові експонати, — розповідає завідувачка відділом фондів Ніна Леонідівна Россошинська. — Нещодавно родичі подарували рідкісні книги з Лесиної бібліотеки, грузинська делегація, у знак поваги, передала високої майстерності чеканку із образом безсмертної поетеси.

Йдуть і йдуть відвідувачі до музею, щоб ближче познайомитися з життям цієї прекрасної людини, яка вже давно стала символом незборності духу, високого інтелекту, неперевершеності художнього мислення. І лягають тоді до книги відгуків теплі і щирі записи. Одним із перших полишив слова М. Рильський: „У цьому музеї все дихає геніем Лесі Українки — великої дочки великого народу". Тоді ж таки, у день відкриття музею, Максим Тадейович присвятив вірш:

Ти знову нині у своїй господі,
З пером полум'янистим у руці,
Чолом Тобі, улюблена в народі,
Як люблені борці лиш і співці...

Змістовними рядками відзначив цю подію Остап Лисенко — син великого композитора: „Музей Лесі Українки — це одне з дорогоцінних вогнищ нашої української радянської культури"...

Цей музей-будинок на Саксаганського 97 буде завжди нагадувати людям, що поетеса великого народу вічно житиме в їх пам'яті. Вона була не лише прекрасним майстром, але й борцем за щастя людське.

Василь Скуратівський

Н. Когуська

ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Доповідь виголошена на З'їзді Союзу Українок у Вінніпезі

Свого часу один український журналіст у Канаді сказав, що він тужить за очима свого читача, то є, за допитливими, розумними очима читача, який очікує від редактора часопису, чи журнала такого змісту, який дав би йому об'єктивний образ подій у світі, в суспільстві, в громаді, в родині і насвітлював їх своїм сильним словом. Читач як мандрівник хоче бути певний своїх переконань на дорогах своєї життєвої мандрівки.

Читач і редактор це двоє нерозлучних друзів, які себе взаїмно доповнюють, які один без одного не можуть існувати, які один одному допомагають, які один одного коректують так як належить двом добрим і вірним собі приятелям.

Кожний журнал, чи часопис має тисячі читачів, інакше він не міг би існувати, а кожний читач це окрема індивідуальність з власним світоглядом і власними уподобаннями. Читачів загально можна поділити на дві категорії. Є читач щирий, який кожну прочитану річ розглядає і з неї черпає для себе потрібне для його орієнтації та світогляду, або відкидає, чи не погоджується з автором у його міркуваннях. А є інший читач — читач-індеферент.

Одного разу довелось мені ненароком почути цікаву розмову двох читачів, яких я означу тут буквами А. і В. Цей цікавий діялог і пригадав мені тугу вищезгаданого журналіста і чому саме він тужить за допитливими і розумними очима своїх читачів. Отже слідує такий діялог:

А. — Читали ви в числі з минулого тижня в „Українському Голосі" цікаву редакційну? Яка ваша думка про це все?

В. — Признаюся вам, що не читав, отже тим самим не знаю про що мова. Я взагалі дуже мало читаю українські часописи, хоч передплачую аж два.

А. — Хіба ж вас не цікавить все те, що діється у світі?

В. — Про те, що діється у світі я довідався тиждень перед тим, доки отримав часопис через радіо, телевізію та кожноденну англомовну пресу.

А. — Ви вважаєте, що українські часописи не задовольняють вас, або не насвітлюють належно подій? Адже ви самі кажете, що передплачуєте аж два українських часописи.

В. — Передплачувати одне, а читати — дру-

ге. Я не кажу, що українські часописи зайві — мені просто не стає часу на читання. . . Я маю також два англомовні журнали і денну газету.

А. — Чи цікаво було б вам почути мою думку? Прошу вважати нашу розмову просто обміною думок. Я не хотів би викликати у вас враження, що я накидаю вам мої погляди на цю справу, яка мене цікавить. Я хотів би лише вказати на те, вам чи іншим, з подібними до ваших, думками, як ви, як члени українського суспільства переочуєте найважливіше в українській пресі.

В. — Прошу, будь ласка, я готов послухати ваших переконливих аргументів.

А. — Читаючи англомовну щоденну пресу (я також її читаю) ви довідаєтесь про війну у Вієтнами, про китайсько-російські конфлікти, про вотергейську аферу, про політичний скандал в Англії, про випробування атомної енергії у Франції, про загрозу інфляції й економічні проблеми, про розбитого літака і скільки осіб на ньому згинуло, про грабунки в банку, вбивства на вулицях, про демонстрації і страйки, про наркоманів, про неповнолітніх злочинців, і про загрозу літакових піратів та сотки менших і більших сенсаційних подій.

А тепер я дозволю собі спитати вас, чи мали ви нагоду довідатись з радія чи англомовної преси про головніші події, що сталися впродовж скажім, цього року, в українському світі, серед українського суспільства? Отже не мали?!. А українська преса на своїх сторінках широко описувала про жалібні роковини сорокліття запланованого Москвою штучного голоду в Україні, в якім умерло поверх сім мільйонів нашого народу в 1932-33 рр. А чи читали ви десь в англомовній пресі про сучасні події в Україні, про закриті суди над письменниками, науковцями та засланнями їх на невільничі таборри, або до домів божевільних тільки за те, говорять і пишуть рідною мовою і стають в обороні бодай культурної свободи розвитку, про заходи Москви насильно русифікувати український нарід, про нищення пам'яток культури і релігійного життя?

Думаю, що вам також не доводилось чути ані в радіо, ані в телевізії про те, що цього року українське суспільство у вільному світі відмічувало століття Наукового Товариства ім. Шевченка, ані про заплянування Світового Конґресу Вільних Українців, який має відбутись у Торонті в м. листопаді ані про заходи Ради Української Школи, чи про діяльність українських організацій? Не доводилась вам, напевно, довідатись і про те, як московський комуністичний режім лає українських „буржуазних націоналістів", до яких зачислено і вас за те, що не хочуть чужого панування над Україною, що ставлять перед очі вільного демократичного світу право людині і право народу?

І все це наш укаїнський світ, якого повне зрозуміння і відповідальність за нього подає нам своя українська преса-часопис, журнал. Без своєї преси ми були б загублені у широкому світі. І коли з нашим голосом сьогодні числиться світ, хоч би тут у Канаді, то тільки тому, що ми, як українське суспільство, якого лучить спільність ідей йдемо громадою та засідаємо з іншими народами тут, як рівні з рівними. . ."

Тут кінець діялогу. Чи переконав читач свого співрозмовника, про це довідаємось колись іншим разом, а покищо він був вдоволений, що висловив свою думку на тему, яка є такою пекучою. Про читача рідної преси турбується Спілка Українських Журналістів Канади й Америки, про читача рідної преси дбає Рідна Школа, українська організація, Церква.

Подібну дійсність згаданого діялогу можна б навести і з нашим журналом „Промінь", який є трибуною нашої організації. Напр. як часто нам доводиться стрічатись з членкинями по відділах, які мають дуже відмінне поняття про те, чим в дійсности є Союз Українок Канади. Скільки є таких, які уважають, що Союз Українок Канади це лише православна жіноча організація і що її найголовнішим завданням є працювати і давати фінансову поміч церквам, чи властиво церковним громадам?

Союз Українок Канади, як і Союз Українців Самостійників визнає Українську Греко-Православну Церкву, як одиноку правильну і незалежну церкву українського народу, піддержує її, одначе мусимо пам'ятати, що Союз Українок Канади це також і світська організація, що її програма обіймає широкі ділянки культурної активности, що вона репрезентує себе в канадійських і також міжнародніх організаціях, що наше передові провідні членкині входять до проводу таких всеканадійських чи міжнародніх організацій.

Не читаючи своєї власної преси, а в цім випадку свого журнала така членкиня не має повного розуміння завдань своєї організації. А час від часу стрічаємось і з таким висловом: „я не передплачую журнала, бо там нема що читати". Так говорять ті, які оправдують свою індефе-

рентність. Є така народня пословиця, яка каже — як не можеш бути пожиточним, то принаймі не будь шкідливим.

Редакторка журнала „Промінь" також тужить за допитливими очима своїх читачів, які очікують на журнал кожного місяця, які горді з того, що Союз Українок Канади спроможний видавати і фінансувати журнал.

Яким є наш журнал? Про це скаже кожна читачка, бо справді є в нас велике число читачок з допитливими і розумними очима. А доказ тому, як поставилось членство і відділи в останній кампанії за новими передплатниками та пресовим фондом на потреби журнала. Скільки тепла, уваги і пожертв наспіло в кількох місяцях до редакції. Хоч про справу кампанії говорила вже центральна референтка журнала пані Пауш, то я дозволю собі висловити оцінку праці референток по відділах та скласти подяку відділам за пожертви та різні імпрези в користь журнала.

Отже завданням української преси у вільному світі є служити, не тільки нам, українцям, живучим у країнах нашого поселення, але й нашому народові в Україні. Хто читає українські часописи, які друкуються в Україні, той знає як лає нас Москва почерез своїх аґентів редакторів, як обзиває нас „буржуазними націоналістами". Як лютує ворог за пригадку голоду в Україні в роках 1932-33, як обурюється за оборону засуджених письменників і науковців, як ненавидить нас за те, що ми зорганізованою силою стаємо в обороні нашого народу, тільки тому, що ми зорганізованою силою домагаємось прав українському народові в його власній батьківщині, тільки тому, що наша преса головно заявляє право українському народові на його державне і від нікого незалежні самостійне життя.

Виходить в Україні така газетка „Вісти з України", яка напевно видається мільйоновим накладом й яку висилають безплатно, даром на кожну адресу українців у вільному світі, яку їм лише вдасться дістати. Чому ж даром? Видання коштує великі гроші і пересилка за границю. Бо Москва ловить українські душі. Для пропаґанди. В цій газетці є дві головні теми — вихваляння совєтської влади в Україні і лайливі пасквілі на українців закордоном. Є „Вісті з України" в руках наймлених Москвою наймитів, щоб громити вільних українських громадян, прищеплювати їм клеймо зрадництва. Жалко ворогові, що еміґрація не пропала, не розпливлась у чужому морі, а навпаки зуміла зберегти свою національну часть і зорганізованою силою стала оскаржувачем перед трибуналом вільного світу. Посередником того збереження була й наша українська преса.

Виставка картин Василя Курилика в Саскатуні

Виставка картин українського маляра Василя Курилика відбудеться в Саскатуні в Музеї Союзу Українок Канади, при Інституті П. Могили, 1240 Темперанс Стр. від 4-го лютого до 25-го березня 1974.

Ці картини В. Курилика були придбані в 1967-ім році Союзом Українок Канади, як проєкт з нагоди Сторіччя Канади.

Артист Василь Курилик народився в Альберті 1927 року. Вихований у фармерській родині спочатку в Альберті, а пізніше в Манітобі. Життя на фармі мало чималий вплив на його творчість, що пізніше й виявилося у його малюнках і споминах. В пізніших роках він закінчив студії у Манітобському університеті і побував на вищих курсах в Англії. Тепер живе в Торонті і його твори знаходяться в мистецьких ґалеріях Нью-Йорку, в Англії, Монтреалі, Оттаві, Торонті, Едмонтоні, Саскатуні та інших містах і приватних колекціях.

До цього згадані з проєкту Союзу картини були приміщені спершу в Торонті, а тепер в едмонтонській ґалерії мистецтва. Пізніше будуть приміщені в Саскатунськім Музеї Союзу Українок Канади.

У цих творах Курилик представляє українське піонерське життя в Канаді, — український пікнік, друга хата, збори жіночого товариства, молочення на фармах, писання писанок лекції, вишивання, свята вечеря, свячення пасок та інше.

Тому що виставка Курилика триватиме поверх місяця це дасть нагоду тим, що ще не бачили збірку, заїхати до Саскатуну і відвідати Музей. Крім цього буде виставлена найновіша книжка, яку написав Курилик, "Prairie Boyhood Winter" — спомини з його молодечого життя на канадійських степах. В той час в Музеї буде також спеціяльна виставка налавників і килимів з постійної збірки Музею і вишивок із збірки пані Дарії Яндової з Едмонтону.

Музей Союзу Українок Канади

Друзі і родина пані Марії Винничук у Монтреалі улаштували для неї з нагоди дня уродин дуже гарне прийняття, яке відбулось в м. листопаді 1973 року.

З цієї нагоди пані Марія Винничук склала на пресовий фонд журнала „Промінь" 15.00 дол.

„МОЯ КНИЖЕЧКА"

Основно важливу ролю в нашому дошкільному вихованні грає українське слово в рідній казочці скоромовці, загадці, рухомих іграх з рідними піснями, інсценізаціях і інших формах мовних занять.

На жаль, у ділянці наших видань для малят і їх матерів та виховниць дошкілля в нас великі недостачі, отож Світова Рада Дошкілля у співпраці з видавництвом „Євшан-зілля" дала оце нашим дошкільнятам та дітям молодшого шкільного віку два нові випуски серії „Моя книжечка", а саме „РІПКУ" Івана Франка та „ЯК ЇЖАЧЕНЯТАМ МАЙСТРУВАЛИ ЧОБОТЯТА" Б. Даниловича.

Франкова „Ріпка" від часу свого першодруку тому 80 років (1891 р.) у львівському „Дзвінку") стала своєрідною „клясикою" нашої дошкільної літератури і тому будь які „рекомендації" цієї казочки зовсім зайві. Треба хіба тільки вітати ілюстрації Галини Мазепи — у ґалерії дотеперішніх ілюстраторів „Ріпки" мабуть не хто, а Г. Мазепа здобула оце „пальму першенства".

„Як їжаченятам майстрували чоботята" це, сказати б, змодернізована, сучасна казка. У ній наприклад, батько їжака сидить у фотелі і читає газету (очевидно, українську), мати їжачиха читає їжаченятам дитячий — український журнал, вона й платить зайцеві-кравцеві за роботу не інакше, а... чеком української кредитової спілки. Отак у казці поєднані гумор з „пропаґандою" рідної преси та нашої кредитової кооперації. Крім цього казка „оспівує" родинне життя і любов у родині, вчить теж природознавства — про різних звірів, про пори року і зміни в природі, врешті вона теж „лекція" про числа і рахунки. Отож недаром ці дві казки співфірмує й поручає для дошкільного виховання Світова Рада Дошкілля.

Ілюстрації Юрія Козака до казки „Як їжаченятам" теж кольорові і презентують талановитого та й обізнаного із своїм ділом молодого мистця графіка, від якого й треба сподіватись особливих мистецьких успіхів в ілюструванні теж нашої дитячої книжки.

Дбайливий друк і добір кольорів, дуже добрий папір — картон, поздовжний формат, врешті дуже відповідна дітям назва „Моя книжечка" — все це разом каже сподіватись повного успіху цієї серії в наших домах, дитячих садках і світличках та рідних школах, а цей успіх є передмовою появи дальших випусків.

„Моя книжечка" це перші ступені знайомства дитини з рідним словом у рідній книжечці і в розвитку її зацікавлення рідною книжкою, а розбуджене в дитинстві зацікавлення це й є оте добро, що, за словами Шевченка, раз налите ним серце ввік не прохолоне.

Чергові випуски серії „Моя книжечка" готові до друку, внедовзі появиться „Рукавичка", народна казка з малюнками Г. Мазепи та „Лисичка котик і півник", нар. казка з малюнками П. Лапина, а в міру часу інші.

Ціна „Ріпки" і „Як їжаченятам" разом $1.60, при більших замовленнях дитячих садків, світличок, рідних шкіл, товариств і книгарень опуст. Замовлення й вплати слати на адресу:

YEVSHAN-ZILLIA
189 Snowdon Avenue,
Toronto 319, Ont., Canada.

Можна замовляти теж у Світовій Раді Дошкілля

Каталог видань безплатно.

Р. ЛОҐУШ і ЙОГО ШОВКОДРУКИ

МИСТЕЦЬКІ ВИСТАВИ В ОТТАВІ

Репортаж **Ол. Волоха**

В неділю, 18 листопада цього року в просторій залі Оттавської Православної Громади, столична публіка мала нагоду ознайомитись з творами молодого українця, Руслана Лоґуша.

Виставку було організовано місцевим відділом Союзу Українок за ініціятивою культурно-освітньої референтки, пані Зіни Волох.

Руслан Лоґуш народився 1950 року в Монтреалі, але, не дивлячись на свій молодий вік має за собою низку успішних виступів у Монтреалі, в Торонто і в Парижі, Франція.

Крім мистецького смаку, який виявляється в естетиці композиції і виборі кольорів, Руслан Лоґуш вражає різноманітністю задумів і красою змісту та висотою техніки передачі цих задумів методом шовкодруку. Але найбільш цінним, у очах українського спостерігача, є, очевидно, і той факт, що майже всі твори молодого мистця мають в собі щось українського. Інколи це кидається в очі відразу, коли ви бачите образ козака або гуцулки в національному строї, в деяких випадкаxx — національний характер твору є більш прихований і виявляється в орнаменталістиці або стилі композиції.

Ми сподіваємось, що мистецька критика у найближчому майбутньому скаже своє слово про праці Р. Лоґуша. В цьому короткому ре-

портажі про виставку ми лише хотіли відмітити її успіх і конструктивне значення. Була присутньою значна кількість зацікавлених і вони придбали кілька десятків картин п. Лоґуша.

Виставка творів п. Лоґуша була четвертою з черги у серії мистецьких виставок, які організує Союз Українок в столиці Канади. 17-го червня 1973 року відбулась виставка творів відомої української художниці, пані М. Стиранки. Після цього, 16-го вересня було переведено виставку творів пані Адріани Лисак. 21-го жовтня ц. р. з великим успіхом відбулась виставка дереворитів знаного українського майстра з Ню-Йорку, п. Якова Гніздовського.

Але це лише початки.

В недалекому майбутньому, 17-го лютого 1974 року оттавський загал буде мати приємність вітати визначного мистця-українця, Василя Курелика, творчість якого зайняла одно з чільних місць у пантеоні сучасного мистецтва. Пан Курелек буде присутнім особисто під-час виставки, яка також відбудеться у залі Православної Громади.

Серія буде продовжуватись виставкою творів пані Ярослави Сурмач, з Ню-Йорку, та іншими, про що в свій час буде оголошена.

Ініціятива Союзу Українок заслуговує на окреме відзначення. Завдяки цим виставкам, Оттава збагатилась і збагачується творами широкої групи українських майстрів. Пробуджується і культивується зацікавлення мистецтвом, любов до краси, посилюється контакт між мистцями і загалом, без якого творчість занепадає а мистецтво перестає розвиватись.

У треті роковини смерти нашого дорогого мужа і батька, бл. п. Максима Фісовича, який упокоївся 12 лютого 1971 року, в його світлу пам'ять висилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Єва Фісович і родина, Калмар, Алта.

ЧЛЕНИ ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ (ТІЛЬКИ З ЕДМОНТОНУ). **Каденція 1971—1973** Зліва направо — сидять, 1-ий ряд: **Ольга Лукомська, референтка Добродійної Праці і ділова секретарка, Ольга Райчиба, рекордова секретарка, Анна Томнюк, касирка, добр. Марія Керніцька, кореспонденційна секретарка, Леся Івасюк, голова, Марія Сулима, 1-ша заст. голови, Наталка Фарина, 4-та заст. голови, Анна Мельник, 3-тя заст. голови;** Другий ряд — **Ольга Ганночко, голова Провінційної управи, Анастасія Мисак, референтка Садочків, Наталія Базюк, референтка Міжнародних Справ, Параскевія Сліпчук, референтка Освітно-культурна, Ольга Мельничук, референтка Консументів, Марія Гарасим, контрольна комісія, Софія Василишин, референтка Шкільництва, Маріянна Гнатюк, референтка Архіву, Анна Данилович, контр. ком., Анна Звоздецька, Організаційна референтка, Стефанія Пауш, референтка журнала „Промінь".**

Леонід Мосендз

ЗАСІВ

ПОВІСТЬ

(Продовження)

І як раптово змінився настрій, так раптово й затих спів, обірвався звук струн, притриманих пальцем. Ніно шарпається, щоб доторкнутися Левка й, відчувши тепло його руки, заспокоюється.

— Нічого не буде, — шепоче він до Левкового вуха.

А щож мало бути? У тишу й таємницю причаєння заховалася ціль і ось тепер — но сухе коцання камінців нагадує, для чого їх збирано. Але Левко хапає Ніна за руку:

— Диви, диви, — штовхає він його вбік. На призьбі... спить...

Дідові тіні простягалися від ватри аж під стріху хати й закрили пів призьби. Справді, на ній хтось спить. Спач прикритий вереткою й з-під неї стерчать малі босі ноги. Вогонь спалахує на мент ясніше, від чого смоляніша-ють тіні ночі й термрява стає ще густішою. І в колихаючому світлі, що від ватри б'є просто в двері хати, бачать нараз хлопці Галапайдиху.

Заслонивши рукою очі від світла, вдивляється вона в подвіря. Хустка в неї на бакір, вона втомлено позіхає, щось примовляючи, й кидає до старців:

Довго ще будете сидіти? Заливайте вже вогонь та йдіть до комори! Годі вже!

Від ватри відбивається повільне „зараз". А Галапайдиха далі стоїть мовчки, спершись об одвірок і бездумними очима глядить перед себе. Ватра освітлює її блимаючим світлом і Ніновi здається, що вона гойдається між широкими одвірками. Ще стоїть на землі, але ось-ось стріпне рукавами, широкою хусткою і піднесеться над подвірям діявольським летом . . . Тиша. Але голова старої обертається й чари зникають та знов це лише Галапайдиха. Вона зникає в сінях, але за хвильку вертається назад, щось забувши. Підступає до призьби й термосить вереткою:

— Василю, вставай! Іди до комори. Буде дощ. Чуєш?

Веретка відкидується і з призьби підноситься той, хто на ній спав. І Ніно бачить: це малий хлопчик, може тих самих років, що й він. Хлопчик мружить очі від світла ватри й протирає їх долонцями. А потім шкребе стриженую голівку й видко по всьому що він не може спам'ятатися зі сну.

— Кажу-бо, йди спати до комори! Дощ буде, — повторює Галапайдиха гостріше. Але хлопець ще зі сну крутить головою, не хоче покидати належаного місця й знов умощується під веретку. Тоді стара хапає його за плече, трусить ним і тепер уже кричить високим, пронизливим голосом сидючи:

— Вставай, бовдуре, вставай! Геть до комори! Кажу-бо! — трусить уже хлопця так, ніби хоче з нього витрусити душу.

Хлопчина прожогом зіскакує з призьби, очуміло кидається збірати веретку, але раптом починає голосити. Він падає перед призьбою навколішки, встромляє обличчя в веретку і аж труситься, аж заходиться від плачу. Так плачуть малі, дуже малі діти іноді після раптового збудження, ніби шкодують страченого сну, чи того що в нім було або лякаються повернення довколішньої дійсности.

А Галапайдиха стоїть над хлопцем, розгнівана його плачем, і вже знов чути її пронизливе „а щоб на твою голову" . . . Та дальших слів Ніно вже не розбирає. Гаряча хвиля обливає його скроні, сковзає по плечі, торкається грудей. Він злобно штовхає Левка й сам уже тримає в руках камінці:

— У вікна! Цiляй!

І раз, і другий, і третий летять меткі голяки, брязкіт вибитих шибок мішається з ґвалтом баби, криком дідів, гавканням пса. А хлопці вже скочили з окопа, вже обжалилися кропивою й обдерлися об будяки та мчать по знайомій дорозі. І знов через стерню, в долину, біля млина, додому . . .

Усе це тепер пригадав Ніно. Пригадав і вчорашні, нашвидку зроблені докори матері й виконану погрозу залишити його без одягу. Ой і сором же! Правда, він може підперезатися й таки втікти до хлопців в одній лише сорочці. Але який же це сором! Такий великий хлопець і без штанів!

Ніновi знов здається, що кара справді таки невідповідно тяжка в порівнанні з провиною. Бо ж покарано його власне лише за пізне повернення додому. Але якби то було, коли би мати довідалися про розбиті вікна! Було би гірше, бо вже напевно й від батька не пощастило би заховати таємничої виправи. Хло-

пець навіть боїться додумувати, що би тоді було. Але зараз таки потішає себе, що ніхто не бачив. Левко й хлопці мовчатимуть і все скінчиться лише хатнім арештом.

— Не дізнаються, — додумує хлопець. Кара вже не видається йому такою тяжкою, солодке почуття виконаної справедливости наповнює його серце. І він знов засипляє під одностайне шемрання дощу об листя.

**
*

Що може бути любішого від вільностей дитячого житт? Від радощів волі під сяйним подільським сонцем, запашним вітром, серед горбуватих дністрових берегів, укритих утульними хатами. Свобода! І нічого не відчуває Ніно так боляче, як її обмеження. Тее співчуття зі старцевим поводирем — все зі страху перед утиском, пониженням, поневоленням, зі страху перед інстинктивно відчутою можливістю такої самої власної долі.

У хаті знають добре цю Нінову рису. Скільки вже, наприклад, було докорів і заборон, щоб Ніно не відв'язував Бровка, коли той лише — но почне рватися з ланцюга. Бо тоді Ніно зараз-же коло собаки й намагається відчепити його, а Бровко скавулить, лиже йому лице й руки та збиває з ніг своїми радісними вивертами. А хто має потім пса ловити?

А скільки разів дістав був уже хлопець за те, що повипускав злапаних до мишоловки мишей! Топити їх треба було так, щоб хлопець не бачив. Бо знов би побився з Докією, як тоді, коли якось був свідком, як вона випорожнювала до відра з помиями дротяну мишоловку, повну темно-сірих живих кульочок.

Та й як же було не побитися? Коли вперше побачив Ніно за ґратами мишоловки ці живі грудочки, він аж прикусив язика від радісної несподіванки. Сів перед мишоловкою й, затаївши дихання, придивлявся до малого сотворіння, що також розглядає його блискучими перлинками оченят. Хотів доторкнутися, але миша скочила в один бік, а Ніно шарпнувся в другий. Хотів доторкнувся знов, але мале сотворіння тихесенько писнуло й з розгону вдарилося вусатою голівкою об дроти. І щось у тих оченятах-перчинках було такого, що Ніно тоді не витримав і радісно перестрашено заверещав, коли з відчинених дверець миша прожогом вилетіла йому під ноги.

Навіть коли Мурко, біло-чорно-жовтий котище, улюбленець цілого дому, несе півзадушену мишу і тоді Ніно кидається до нього зі страшним вереском. Але Мурко одним могутнім скоком спасається від Ніна на горище й погрозливо бурчить десь за комином на всі Нінові докори.

Але того, що зробив Ніно з гицлевими псами, того йому, мабуть ніколи не забудуть. Бо де лише можна й кому лише охота слухати, розказують Нінові батьки про цей його вчинок. Мати — з жахом і огірченим подивом, батько зі своїм звичайним гумором. Особливо добре вдається батькові опис сцени, коли Ніно відкриває на базарі гицлеву фіру. А випущені на свободу пси перекидають хлопця на землю, скачуть через нього, мечуться, мчать на всі боки зі скавулінням і гавкотом. Сидюхи і покупці розлітаються в паніці на всі боки, перекинувши столики, потоптавши зеленину й наштовхуючись на рундуки.

Тепер, росказавши цю пригоду, батько сміються, аж стілець рипить під його могутнім тілом, хапаються від сміху за живіт, аж заходяться, слухачі й лише Ніно не сміється. Він сидить, то червоніючи, то бліднучи, стиснувши міцно зуби, щоб не закричати до цих насмішкуватих старших:

— І що на тому такого смішного? Якби ви бачили того біленького гостровухого собачку, що так жалісно сидів у кутку клітки. Або того, подібного до Бровка, чорного пса, який так грізно гарчав в другому куті. Якби ви бачили їх усіх, малих і великих, кудлатих і гладких, попелястих, рудих, білих і сірих — ви би теж не витримали байдуже дивитися на їхню в'язницю. Ви би їх також випустили! А якби не випустили, то самих вас варто би було замкнути до такої в'язниці! Вас, злих і несправедливих дорослих!

І коли вже Нінові здається, що регіт старших досягає скрайної межі непорозуміння й висміху, він останнім зусиллям заховує спокій й лише, вибігши з кімнати, не втримується, щоб не вдарити п'ястучком об п'ястучок:

— А от знов випущу! Єй же бо випущу!

**
*

Останній тиждень не можуть нахвалитися мати Ніновою поведінкою. Вибрики й пустування, мов би нічого спільного з дитиною не мали. Звідкіль бо взялася слухняність? Скаже, що прийде вчас на обід — дотримає слова, скаже, що вмиється — не треба над ним стояти й поганяти, обіцяється не дражнити жиденят — можна вірити. А перед спанням умивається без нагадування й так треться рушником, що аж страшно робиться — не здер би шкіру. Золото а не дитина! Підмінили Ніна!

Але пояснення дуже просте. Якось у неділю прийшла навідати Гафію, Татину няньку, її

мати, вдова Семчиха з Глодави. Село у верстах двадцяти від міста й Гафія рідко буває вдома. Та слідуючої неділі має бути в Глодаві відпуст і ось стара просить, щоб старі відпустили доньку на пару день додому.

Гафія аж труситься, так хочеться показатися їй на селі в нових коралях, хоч і не сумнівається, що пани її пустять. Але Семчиха впрошує, щоб на відпуст приїхали й Нінові батьки. Вони стільки доброго їй зробили, їй удовиці, й сина помагають вчити й до Гафії такі добрі, як до рідної, та й у селі їй хочеться похвалитися, до неї пани їздять аж з міста. А до того ще й відпуст гарний-прегарний. Такого й поблизу не буває. З'їжджаються прочани з цілого Подністря з далекого Поділля й Басарабії.

Мати вагаються. Бо їхати самій залишивши вдома малу Тату на кульгаву Докію, їй не хочеться. До того ще й далеко, гаряче. Та Семчиха так гарно впрошує, так солодко звучить її лагідно-присипляючий голос, що мати нарешті запитуються:

— А можна у вас, Семчихо, купити з пару килимів? Справжніх молдаванських?

— А чому би не можна було, панунцю? Та ж їх на відпуст привезуть видимо-невидимо. Гарні, дешеві килими. Я й настреньчу вам одну молдаванку, що сама тче найгарніші килими.

Семчишине вмовлювання переконує нарешті й мати дають обіцянку, що як тато погодяться, то вони обоє приїдуть у неділю до Глодави й привезуть зі собою й Гафію. Семчиха й донька аж сяють від радощів, а Ніно не знаходить собі місця від напруженого очікування батькового приходу на обід. Бо тепер усе залежить від нього. Як тато згодяться — поїде й Ніно, напевно поїде до тої чудової Глодави. Ах, скорше би вже з'являлися батько! Й де це вони сьогодня так забарилися? І час тягнеться Нінові невимовно довго.

Нарешті обід. Батько уважно вислухує Семчиху, нічого не обіцяє, але за обідом питається мами, що вона про це думає. Бо ж він, властиво, нічого проти поїздки немає. Надокучило вже місто. А головне мати давно вже хотіли купити собі кілька молдаванських килимів, а він знає, що на відпустовому торгу в Глодаві їх буває багато.

По матері видко, як вони задоволені, що батько сам згадали про килими. А Ніно підскакує на стільці, зачувши батькову згоду. Аж гаряче стає йому від радощів.

— І мене візьмете, тату? Не забуває запитатися для певности.

— І тебе, сину, — відповідає в унісон розвеселений батько. Але все буде залежати від твоєї поведінки, — додає він штучно-погрозливим тоном. Перестанеш байди бити, будеш слухняним — поїдеш. Гляди! ,

Ось тому то Ніно і витримує цілий-цілісінький тиждень суворий піст. Ах який же тяжкий піст! Але варто! Все варто витерпіти, щоб поїхати до Глодави. До тієї Глодави, про яку так красно вміє розсказуваати Гафія. Про Глодавську скельну церкву, про довколішні круті скелі, що стіною здіймаються над самим Дністровим плесом, про розлогі виноградники, про великий, галасливий, шумливий відпустовий торг.

Задля надії побачити все те, задля однієї поїздки лише туди, можна потерпіти тиждень без пустування. Хоч і як тяжко-претяжко стримуватися, щоб не пуститися з хлопцями в старі збитошні виграшки, стримувати захопливі руки, бистрі ноги, всевидючі очі, верткий язик.

Але ось уже й субота. Ще вчора була непевність, чи поїздка справді відбудеться. Щось погода не дописувала й Ніно з тремтінням серцем вдивлявся благально в захід, чекаючи від нього ласкавої згоди на радісну поїздку.

(Далі буде)

У перші роковини смерти моєї дорогої дружини, бл. п. Анастасії Григорчук, яка упокоїлася 23-го січня 1973 року, в її світлу пам'ять, як ніколи нев'янучий вінок, засилаю $50.00 на журнал „Промінь", якого Покійна високо цінила.

Никола А. Григорчук і родина, Етелберт, Ман.

Ганна Черінь

БЕНЕФІС ПАНІ ПШЕПЕНДИКИ

Засідання молодечої організації. Все йде за встановленими, модерними, цебто, американськими зразками: відкриття, вибір президії оголошення порядку денного (власне, вечірнього), старі „бизнеси", нові „бизнеси", резолюції, закриття і кава з печивом (пропадай дієта!).

Довгокоса, в подертих облізлих „джінсах" і кашміровім светрі з найдорожчої крамниці, Наталка, або, по-американському „Нетлі", командує зборами, як генерал на маневрах.

— Тихо, це вам не в університеті. Переходимо до першого пункту нашої аґенди, що сполучається з другим і являється останнім. „Старий бизнес" є також новим бизнесом, так як, за законами діялектики, біле є чорне. Справа про наших бабунь, цебто, і про нас, бо наші бабуні були такі молоді, як ми, а ми будемо такі старі, як вони.

— Коли то буде!!! — Свиснула кирпата руденька Римма.

— Скорше ніж ти думаєш. Тебе онде вже не прийняли на працю в „Ассошіейтд Ґлемор", бо застара: двадцять сім літ!

— Наче тобі менше! — Образилась Римма.

— Більше, але я тому й кажу вам: шануймо наших бабусь, ну, звичайно, і мам. І це є наша сьогоднішня програма. Справа в тім, що наші мами стали нарікати, що ми тільки самі себе вихваляємо, а про них забули.

— Як так забули? А як влаштовуємо вечірку, то хоч один раз так було, щоб їх не запросили? В першу чергу їх просимо.

— Аякже, щоб наварили, напекли, посуд помили й залю прибрали. Але тепер мова не про це. Мова про те, щоб ми наварили й напекли, а вони щоб сиділи на стільчиках, як принцеси, й слухали всякі дитарамби.

— Не розумію, — здвигнула плечима Сяся Джонс. — Переклади це з мови абстрактної на конкретну.

— Виходить так, що ми мусимо влаштувати якійсь бенефіс не для самих себе, а для особи старшої. Бо наші батьки відчувають дискримінацію і можуть нам відплатити страйком або саботажем. Уявіть собі, як би то було, як би наші мами відмовились приготувати вечерю або розпродати квитки...

— Це була б трагедія, — зідхнула Нетлі. — Спекти торта ще можна й самим (з пачки), або й у крамниці купити. Але наші мами завжди порозпихають квитки своїм кузинкам і приятелькам, і маємо публіку. А як вони нас збойкотують, буде порожня заля.

— Ох, ці старші! — Обізвалась Сяся. — Що не зроби — не так. То не з тим „бойфрендом" до кіна пішла, то не за того заміж вийшла, то не тією мовою говориш... Істинно прірва між поколіннями! Прірва!

— Я це пробувала пояснити моїй мамі, — співчутливо відповіла Нетлі. А вона й каже: — Так прірва. І в ту прірву я викидаю свої гроші.

— Не дивуйтеся, що старі такі сварливі — старим бути не легко, — вставила Катруся. — їм треба думати про штучні зуби, пенсію, ділянки на кладовищі... Ви б теж скисли, якби вам довелось турбуватись про такі речі, та ще й про нас, на додаток. Давайте змилуємось над ними і влаштуємо для одчіпного гарний бенефіс.

— Гаразд. Перестаньте філософствувати — теорія вже узгіднена — і перейдемо до справ практичних. Перш за все — кого ми виберемо для пошанування?

— Давайте влаштуємо ювілей якійсь старій пшепендиці!

— Що це за пшепендика? Ми такого слова ніколи не чули.

— А це так моя мамця називала пань вище сорока літ, поки їй самій не стало п'ятдесят.

— Гаразд, але не поетесі, бо та зачитає нас своїми поемами на смерть. Візьмім якусь малярку — та хоч говорити не буде, а на картини можна дивитись з заплющеними очима.

— Візьмім Капітоліну Капітальну. Вона заслужена й знана на всю старшу еміґрацію.

Подруги не сперечались. Капітальну, то й Капітальну. Вони всі однакі. Старорежимні, старомодні, й досі жиувуть в дев'ятнадцятім столітті...

— Я бачила її картини. Нічого, але таке все примітивне. Корова виглядає, як корова кінь, як кінь, краєвид, як краєвид. Аніж таке мистецтво, краще просто в вікно подивитись. Не треба навіть думати, як на її малюнки дивишся...

— От якби то наш геніяльний Ґенко Фіть-Хвостенко! Він вже, як молодий Пікассо! Як намалює, то люди голову ломають, щоб відгадати, що на тій картині, дехто навіть закладається! Один каже, що то — мавпа, другий — що то битва амеб, а третій запевняє, що як повернути картину догори ногами, виходить сузір'я Рака! А нікому й на думку не спаде, що справді Ґенко намалював самого себе з погляду екзистенціяльности.

— Ви знову починаєте теревені розводити, як старша ґенерація. Біда з молодими та, що вони стають старшими, а потім старими. Але ми ще не такі старі, тож будьмо самі собою, йдімо динамічно вперед. Отже, треба зробити доповідь. Приготує її моя або Сясіна мама, але хто зголошується на добровільну жертву її прочитати?

— Тепер твоя черга, Нетлі.

— Я не можу. На ту неділю мене Маріо запросив на лазанью, і я зразу після відкриття виставки мушу зникнути. Риммо, візьми це на себе.

— З радістю, але ж ти знаєш, що я по-українськи не читаю.

— Пусте, я тобі перепишу, або навіть передрукую ту проповідь латинськими літерами. Аби вимовити могла!

— Та я й з вимовою маю клопіт! В мене „с" як „ш" виходить, а „ц" як „ч".

— То нічого, так і в деяких українських діялектах. Отже, доповідь готова.

— Коби то! — зідхнула Римма.

— Ну, гаразд. Доповідь — раз. Кава з тістечками, звичайно, в руках наших мам — справа на сто відсотків певна. А що крім того?

— Хай наше тріо „Курчатка" відспіває пару пісень. Можна якісь українські вірші з читанки на американські мотиви, бабці й так не впізнають.

— Але ми не можемо! — Зацвірінчали хором Курчатка. — У нас проба в нічному клюбі.

— Яка ще проба?

— Ну, може візьмуть співати. Клюб дуже гарний, кажуть, навіть Ал Капоне туди заходить...

— Ал Капоне вже вмер...

— О, я помилилась, я хотіла сказати — Труман Капот...

— Подумаєш велика чячя, — пхинькнула Римма, що не вимовляла „ц". — Він штарий Між нами й ним — прірва.

— Е ні, він молодий, бо він підтримує молодих, а не свариться з ними, як наші батьки. Он суддя Даґлес також молодий, і він з такою, як ми, одружився. І всіх молодих, що провинилися, він прощає.

— Ви знов розбалакались, як наші мами. Назад до діла. О котрій годині ваша проба?

— О восьмій.

— На той час імпреза вже закінчиться, і ви підете. Якраз для проби голоси розспіваєте. Отже, все в порядку. Розвішувати картини Капітальної буду я, а тато мені допоможе або я татові. Є ще які зауваги, додатки чи взагалі якісь рефлексії? Нема? Ну, то до зустрічі за три тижні.

Капітоліні Капітальній капітально не щастило: в той день відбувалося ще чотири капітальних імпрези, і українське ґетто розчетверилося на дуже нерівні порції, з котрих найменша припала Капітоліні... До того ж, з ясного неба гримнув грім і полився дощ, що відстрашив половниу перечетвертеної публіки. Сама Капітоліна, яку ніхто не здогадався підвезти автом ,прийшла мокра, як курка, і в найбільш важливих місцях Римминої промови чхала. Римма загубила другу сторінку промови і не могла зшити докупи першу сторінку з третьою, так що відразу відчулася прірва. Вийшло так, що Капітоліна стала майстром одразу, навіть і без школи, бо про школи й університет було розказано якраз на загубленій сторінці.

...,Наша малярка кохається в мистечтві, й ціле швое життя йому пришвячує...", — мило шепелявила доповідачка. А мами тішилися, що дитина так втішно вимовляє українські слова... Рясні оплески покрили доповідь. Вийшли Курчатка, вбрані в вишиті блюзочки й довгі чорні спідниці з крайками. Посідали, вдарили в гітари... „Ла-ла-ла. Ніхто так не любив, як ми... Ла-ла-ла..." От і став відомий американський „ґіт" українською піснею. Що то за чари може робити українська вишита блюзка!

Поки „дорослі" пили каву, „діти" підраховували гроші — зібрали чимало, хоч публіки прийшло менше ніж сподівались. Мами, як завжди, підсипали, щоб доні не журились.

— П'ятдесят долярів у банк покладемо, — вирішили одразу. Наша молодь дуже любить гроші, бо вони ще з дитячої „свинки" привчилися тримати дещо про чорний день. Звичайно, старші на своїх імпрезах дарують ювіляткам квіти, але ж це навіть не ювілей. Жінкам ювілеїв не справляють, бо вони не хочуть, щоб знали люди, скільки їм літ. А чоловікам квіти не личать. Ніж видавати п'ятнадцять долярів на нікому не потрібні квіти, можна ці гроші в банк покласти.

— Дякую вам, мої діточки, що так мене пошанували, — мало не зі сльозами казала Капітоліна Капітальна. — А яка чудова вимова в прелеґентки! Зовсім як у нас вдома, в Жаботині... А де ж ті Курчаточка? Покличте їх, я хочу їм особисто подякувати за чудові співи...

Але Курчаточок і близько не було. Імпреза трохи затяглась, то ж вони, на ходу змінивши довгі спідниці на міні-короткі, чимдуж побігли на пробу в нічний клюб.

Марта Горбань

ГЕТЬ СИЗИФЕ

Літний музичний фестиваль СіБіСі закінчився 3-го серпня 1973 р. в Торонті, вечором присвяченим сучасним творам для фортепіяна. Для нас цей вечір особливо важливий, бо програму виконала молода українка Христина Олена Петровська.

Включено в програму вечора один твір, який крім музичного змісту складався ще з прозірок графіки піяністки. Познайомившись з цими двома ділянками мистецьких здібностей Христини Петровської, сприйнявши їх із насвітленням критиків двох англомовних торонтонських щоденників, цікаво повернутись назад на два роки — до часу видання збірки поезій піяністки англійською мовою. По-українському назва — **Геть Сизифе.**

Поезії в збірці модерні: бракує великих букв; кожний рядок — семантична одиниця; і зореве оформлення часто відходить від традиційного рівного марґінесу при початках рядків і від реґулярно відділених строф. Поетка мало розповідає, а радше піддає думки, описує змислові враження або зрадливо простими твердженнями криє глибші філософічні питання. Звукова „поетичність" віршів полягає не в реґулярних ритмах, римах або довжині рядків чи строф, але у застосуванні цих та інших поетичних засобів для якнайповнішого висловлення саме думки, враження чи філософії. В першому вірші збірки, який кінчається рядком ГЕТЬ, СИЗИФЕ, поетка підкреслює важливість змислових почувань і переживання кожної хвилини. Сказавши „геть Сизифе", вона облишає традиційні ідеї, обов'язки, і тим ще сильніше підкреслює важливість теперішнього моменту.

Але чи дійсно вдається їй відійти від загально прийнятого і творити поезію теперішнього моменту? Чи мистецтво Христини Петровської узгоджене з її теоретичною підставою для нього?

Отже, глянувши на кілька поезій, всюди бачимо всю пунктуацію, якої слід сподіватись, за вийнятком великої літери на початку речення. Ефект цього дійсно модерний, але такий реґулярний і навіть дещо несміливий відхід від традиції виникає не з щирого переживання вірша, а з прейняття його зовнішньою формою. Це спричинює однородність у віршах, яка дальше підсилена перейняттям поетки щодо висловлення поодиноких думок. Часто стрічаємо дуже цікаві, ефективні образи — що осінь, це вкушення свіжозірваного яблука, що птахи — це перець на омлетньому небі (ст. 74) — але поетка, любуючись цими дрібними складниками своїх віршів, і, творячи вірші із серій їх, дальше виступає з однорідністю у віршах, які в цілостях дуже слабо з'єднані. Цікаво, що два роки пізніше критики музичного виступу Христини Петровської помітили це саме у її техніці гри на фортепіяно, кажучи, що самі твори повторяють ті самі музичні структури і композицію: натомість основна, внутрішня техніка багато краще вироблена.

Можливо, що сприймання модерної поезії зробило значний поступ за останні два роки, і що два роки тому поезії Христини Петровської здавались більше новаторськими і, через це, важливішими ніж тепер. Але, якщо це дійсно правда, чому поетка не зуміла придержатись своєї філософії теперішнього моменту навіть щодо тематики? Бо ж у збірці зустрічаємо згадки про численні старинні цивілізації — почавши прощанням Сизифа, і скінчивши довшою поемою про Атлянтиду. В цьому велика непослідовність.

Все ж, два роки могли змінити і поетку — не тільки її читача. Отже радо привітаємо новішу збірку поетки, в якій, може, знайдемо дальший поступ у часі. І коли наступна збірка Христини Петровської буде й ілюстрована нею, образ буде для нас дійсно повний.

Замість китиці червоної калини, на спомин нашого одинокого і так дорогого Сина, Блаженної Пам'яті д-ра Семена І. Кута, який упокоївся 27 січня 1970 року. Невблаганна смерть несподівано забрала нам так улюбленого Сина. Хоч ти відійшов від нас у вічність, наш дорогий і незабутній Сину, пам'ять про тебе, твою щирість і доброту, живе і жити буде в наших серцях. І ми молимо Господа Бога, щоб твою душу оселив, де всі праведні спочивають. Мій дорогий Сину, спочивай спокійним сном, а ми тебе ніколи не забудем. І ми в цю сумну і болючу для нас Річницю смерти, замість вінка засилаємо скромну пожертву на пресовий фонд „Променя" — 20.00 дол.

Сумуюча мати, Анна Кут Мудра

PROMIN

Vol. XV, 2 ENGLISH SECTION February, 1974

An Address by The Honourable Marc Lalonde

The Second World Congress of Free Ukrainians was held at the Four Seasons Sheraton Hotel in Toronto, from the first to the fourth of November, 1973. Among the distinguished speakers - Prime Minister of Ontario, William Davis and the Right Honourable John Diefenbaker - was the Minister of Health and Welfare, Marc Lalonde. His address to the congress was significant and important to the Ukrainian community in Canada for it contained the outline of the government policy on multiculturalism. Promin is printing the complete text of his speech in the belief that the community should be informed of a government policy assisting us to retain our Ukrainian heritage..
—Editors Note.

I am happy to be here this evening and pleased to have the honour of speaking to so many distinguished guests and delegates to the Second World Congress of Free Ukrainians.

On behalf of the Prime Minister and the Government of Canada, I say to each of you, Welcome, Bienvenue, Vitaemo. This is the first time your Congress has met in Canada. We hope that you have been successful in your deliberations here and, when you leave, that you will take away with you fond memories of Toronto, and Canadian hospitality.

Our hosts, the Canadian Ukrainian Committee, are to be congratulated for the excellent work they have done in planning this large gathering of people of Ukrainian origin from so many parts of the world.

The Committee is also to be thanked for its tireless efforts to make Canadians more aware and more appreciative of the Ukrainian contribution to our national life.

Numbers alone are only part of the story, but since the first Ukrainian immigrants set foot in this country in 1891, our Ukrainian population has grown to more than half a million and now is our fifth-largest ethnic group.

Over the years, you have greatly enriched Canadian life. You have made important contributions to our agriculture and our public life, to business and industry, to education, architecture and the arts. Countless Canadians from other backgrounds have learned to appreciate and to love Ukrainian cooking, music and dancing. We have started to understand the meaning and significance of some of your national customs and celebrations. Some of us have been introduced to Ukrainian writers in translation, including your national poet, Schevchenko. And we recognize how much poorer Canada, and the world, would be were it not for the work of artists as talented as William Kurelek and Leo Mol, Stephen Staryk and George Fiala. In the popular arts, millions of Canadians have enjoyed the performances of such entertainers as Juliette, Ivan Romanov and Ed Ewanko, to name only a few. The town of Dauphin, Manitoba is becoming famous as the home of Canada's National Ukrainian Festival. And right here, the Ukraine pavilion is one of the most popular with thousands of visitors during the Toronto Caravan. All told, I think that very few Canadians today are completely unaware of the continuing vitality of Ukrainian culture in this country, or of how deeply the Ukrainian contribution has marked our national life.

When I said I am happy to be here this evening, it is because I appreciate this opportunity of outlining Canada's multicultural policy — which we believe to be unique in the world — and also of mentioning to this audience some of the programs that have been developed under this policy. I think the Federal Government's enthusiasm is clearly illustrated by the fact that we have allocated $10 million specifically for multiculturalism over and above our other programs in support of cultural activity, such as the Canada Council, National Museums, the National Gallery and the National Art Centre, to mention only a few. Some of you will already be familiar with much of what I am going to say. Indeed, some of you here helped with the development of this policy through your briefs and submissions to The Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism. But I hope you will bear with me for the benefit of the other members of the audience and, in particular, the delegates from outside Canada.

The mandate of The Royal Commission on

Bilingualism and Biculturalism was to "enquire into the report upon the existing state of bilingualism and biculturalism in Canada and to recommend what steps should be taken to develop the Canadian Confederation on the basis of an equal partnership between the two founding races, taking into account the contribution made by the other ethnic groups to the cultural enrichment of Canada."

But how was it possible for a Royal Commission to speak of Canada as a bicultural country? More than a quarter of our population — about 28 percent — is of ethnic origin other than English and French. As someone has noted, every single person in Canada is now a member of a minority group. Linguistically, our origins are about one-third English, one-third French, and one-third neither. We have more than two hundred newspapers published in languages other than English and French — more than thirty of them in Ukrainian. We have quite large and well defined ethnic neighborhoods in some of our cities, as well as visible concentrations of ethnic groups in some of our rural areas. What about the people still coming to the country? And surely our native peoples wanted to know why they were not included among the "founding races."

The place of all the so-called "other ethnic groups" in a bicultural society was obviously a question that had to be answered, and Volume IV of the Royal Commission's report dealt with "the contribution of other ethnic groups to the cultural enrichment of Canada and the measures that should be taken to safeguard that contribution."

It was the view of the Royal Commission, shared by the Government and I'm sure, by all Canadians, that there could not be one cultural policy for Canadians of British and French origin, another for the native peoples, and yet a third for all others. Canada has two official languages, but we have no official culture. Nor does any ethnic group take precedence over another. No citizen or group of citizens is other than Canadian. All should be treated fairly.

The Royal Commission was guided by the belief that adherence to one's ethnic group is influenced not so much by one's mother tongue or origin as it is by one's sense of belonging to a group, and by what the Commission called the group's "collective will to exist." The Government shares that belief.

The individual's freedom would be hampered if he were locked for life within a particular cultural compartment by the accident of birth or language. It was felt vital, therefore, that every Canadian, whatever his ethnic origin, must be given a chance to learn at least one of the two languages in which his country conducts its official business and its politics.

The policy that commended itself to the Government, then, was a policy of multiculturalism within a bilingual framework. That policy was announced by Prime Minister Trudeau just about two years ago, on October 8th, 1971. As the Prime Minister said at the time, "A policy of multiculturalism within a bilingual framework is basically the conscious support of individual freedom of choice. We are free to be ourselves. But this cannot be left to chance. It must be fostered and pursued actively. If freedom of choice is in danger for some ethnic groups, it is in danger for all. It is the policy of this government to eliminate any such danger and to 'safeguard' this freedom." It is worth noting that the new policy was supported by all the political parties in the House of Commons, and that four of the Canadian provinces have since initiated their own multicultural polices.

But what do we mean when we speak of multiculturalism in the Canadian context? Probably the best way to explain the policy is to outline its main objectives. The overriding objective is to encourage the development of a society in which individuals and groups have an equal chance to develop and express their cultural identity as an integral part of Canadian life. And in order to achieve that general goal it was felt necessary to pursue five secondary objectives. They are: To assist the development of all of Canada's cultures to the extent that the various cultural groups demonstrate a desire and an effort to continue to develop, and a capacity to grow and contribute to Canada; To help the members of all cultural groups to overcome the barriers to full participation in Canadian society; To promote creative encounters and interchange among all Canadian cultural groups in the interests of national unity; To sensitize the members of Canada's majority groups to the cultural diversity of the country and to the contributions of the minority groups to Canadian life; To assist immigrants

in acquiring at least one of Canada's official languages and becoming full participants in Canadian life.

The programs we have started under this policy have been designed to increase all Canadians' awareness of our cultural diversity by making its reality much more visible than it was. The activities of our Canadian Identities Program cover most of the field of cultural expression and involve the major federal cultural institutions. The Canadian Identities Program includes, for instance, twelve regional folk festivals that will culminate every year in a National Folk Art Festival in Ottawa at the height of the tourist season. It includes a series of regional theatre festivals, for which groups will be able to produce plays in their ancestral languages, or in English or French. It is our hope that the best of these productions will be able to tour the major cities across the country. We are also sponsoring a playwriting competition for works that express some aspect of Canada's multicultural reality.

We know that there has been some excellent writing about Canadian life in languages other than English and French. We intend to make funds available for the translation of such works so that they will be accessible to all Canadians. We all recognize how crafts that are deeply rooted in a cultural heritage can open doors to the understanding of that culture. A good example of this may be seen in the way that Canadian Eskimo scultpures and prints have given us insights into the quality of Eskimo life and a heightened appreciation of Eskimo traditions. We are going to survey the entire field of ethnic crafts in Canada to determine whether a market exists for their distribution and sale. We also want to encourage more participation in craft activities rising out of a cultural heritage, and we will be commissioning a series of books on those crafts in Canada.

The very fine dinner we have enjoyed this evening reminds us that one of the most pleasant ways of getting acquainted with another culture is through its food and drink. We will be commissioning a book on the culinary arts in Canada, to describe the part that food plays in different groups' ceremonies and festivals.

The National Film Board of Canada is now producing a series of twenty half-hour films on Canada's ethnic and cultural groups. And to supplement that program, the Film Board will also be producing a series of half-hour documentaries on intercultural relationships in Canada. It seems to me that there are any number of lively and colorful events across the country that should become better known to all Canadians. The Dauphin Festival of Ukrainian-Canadians, Kitchener-Waterloo"s Oktoberfest, the Chinese New Year in Vancouver, Mosaic in Regina and Heritage in Saskatoon — all of these, and more, are "natural" film subjects. The Film Board will be discussing ways of achieving the widest possible distribution of all their films produced under the Multicultural Program with the Canadian Broadcasting Corporation.

Besides producing films, the Film Board has undertaken an extensive "versioning" program, and by the end of this year it will have more than 100 films available in 23 languages. As these films are completed, we will again work closely with the Film Board to see that they have the widest possible distribution and use.

Canada's other cultural agencies, such as The Museum of Man, The National Library and The Public Archives, are expanding their programs to include more visible evidence of the contributions that our ethnic groups have made to the country's development.

We are also expanding and enriching our Multicultural Studies program. One of its very important parts is the Academic Histories project, under which sixteen histories of ethnic groups in Canada have already been commissioned, and seven more will be commissioned within the next few months. When these volumes are completed, they will give us — in some cases for the first time — accurate historical accounts of our ethnic minorities' participation in the settlement and development of Canada.

As the histories are finished, they will be published in the hope that our universities and high schools will make use of them, and the informations they contain will also be used in other ways. Some of these might be filmstrips, videotapes, and shorter, easier-to-read versions for the elementary schools, where there has been a shortage of accurate information. We also hope to publish popular versions of the books and audio-visual materials that will interest adult Canadians.

We are also deeply concerned with developing a higher level of ethnic studies in our academic institutions. And to this end, we are creating an Ethnic Studies Advisory Committee along with a program of Visiting Professors. The Advisary Committee will be made of eminent scholars

in the field of ethnic studies, and will provide a coordinating service for other scholars. One of its tasks will be to develop a newsletter to assist scholars and researchers in keeping informed about current developments in the field. We see the Committee stimulating interest in ethnic studies in Canada, and also serving in an advisory capacity to the federal government for our own research needs. We will begin the program of Visiting Professors of Ethnic Studies in the 1974-75 academic year. These scholars will be selected on the basis of their academic excellence and expertise, and they will be asked to serve at various Canadian universities. Through placing these outstanding scholars in various parts of Canada, instead of concentrating them in one institution, we hope to stimulate academic inteest in ethnic studies on a much broader front and also give more students an opportunity to study under them.

We are now engaged in a research program in five of our metropolitan areas, studying the role that ancestral languages play in retaining a culture. We will be expanding this study to some of our smaller centres and rural areas, as well. Other future projects include a study of the attitudes of majority groups toward minorities, and an examination of why some people today deliberately drop any identification with their cultural heritage.

We are continuing and expanding our program of grants, which makes funds available to ethnic and cultural groups for projects that express their cultures here in Canada, and also supports the development of multicultural centres. The most recent grants under this program were announced by the Minister of State and Multiculturalism on October 3rd — 22 grants totalling more than $79 thousand. We are also making grants to groups who want to develop textbooks and other teaching aids for ancestral languages. Those of you who are concerned about the teaching of your language to your children are undoubtedly aware of the shortage of language texts written in a Canadian context. We hope that such teaching aids will prove valuable in the part-time schools and, if they meet the standards of the provincial departments of education, that they may be used in the public schools as well, in the provinces where ancestral languages are taught within the school system.

In closing, let me say just a few more words about languages. Languages have two functions. They are a means of communication and they are the vehicle of a culture. Governments can, of course, support languages in either or both of these roles. But in Canada, the term "official" is applied to languages only in their communications sense. An overwhelming number of Canadians use either French or English in their day-to-day communications with each other and with their governments. And it is only for this very practical reason — not because of some rationalization about races — that these two languages have an official character in Canada. French and English are neither superior nor more precise than any other language. They are simply used more in Canada.

The other use of language, language as a vehicle of culture, is not recognized officially and does not need to be. Language in this sense is practically synonymous with culture, and in this sense it deserves the support of the government because its survival guarantees the cultural richness, diversity and strength of the country.

Most of us are familiar with the term "the Canadian mosaic", a term we sometimes use in contrast to another term, "the American melting pot". But perhaps the word "mosaic" is an unfortunate choice to describe the reality of Canada. It suggests a number of bright pieces cemented into places for all time, something static and unchanging, something with the relationships of its parts firmly fixed. The reality of Canada is different. It is dynamic. It is not just the **image** of a tree. It is more. The reality of Canada is like a **living** tree — rooted firmly in the past, but growing in the present and branching out toward the future.

The Canadian Ukrainian community represents one of the strongest, healthiest, and most dynamic branches of Canada's multicultural reality. This gathering is evidence of that. And now, like all of you, I'm sure, I look forward to the program of entertainment that is to follow.

МОЛОДШИЙ ВІДДІЛ СУМК ІМ. КН. ЯРОСЛАВА МУДРОГО
Ґримзбі, Онт.

При кожній нашій православній громаді є зорганізована наша молодь в СУМК. Старші сумківці керують своєю працею самі, бо вже є в дорослому віці, а молодшими сумківцями займається жіноче товариство — Союз Українок Канади. Активність і успішність молоді залежить від їхніх провідників, як і в який спосіб поведеться праця.

Наша громада св. Юрія в Ґримзбі є дуже вдоволена з минулорічних досягнень наших молодших сумківців, які виявили себе всесторонньо своєю працею і за це дістала не тільки багато користи і вдоволення для себе самих, але й для цілої нашої громади. Працею також сумківців гордиться наше жіноче товариство Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги, яке рік-річно опікується молоддю, дає їм провід, як також повсякчасно підтримує сумківців фінансово.

В місяці травні 1973 р., під час драматичного фестивалю, що влаштувала Східня Екзекутива Союзу Українок Канади в Брентфорді, Онт., де наші сумківці брали участь, отримали два трофеї: Марійка Шпитковська — найкраща артистка в сценці „Хитрий Микитка", а Микола Качура — перше місце в красномовстві на тему: „Чому я належу до СУМК?" Одначе великою і милою несподіванкою було для нас, коли ми отримали Всеканадійський трофей ім. Базюка на Всеканадійському З'їзді СУС у Вінніпегу цього року! Це була для нас неабияка честь!

З нагоди отримання нашими сумківцями трофеїв жіноче товариство влаштувало для молоді вечірку в місяці червні, на якій вони гарно забавилися, а ми звичайно їх похвалили за їхні досягнення. Після отримання Всеканадійського трофею ім. Базюка, знову жіноче товариство далі признання нашій молоді за їх працю і влаштувало їм вечірку, на якій пан Радиш з Гамілтону, довголітній працівник з сумківцями і голова ТУС на Східню Канаду, передав нашій голові СУМК, Марійці Шпитковській повище згаданий трофей. Ми сердечно дякуємо панові Радишеві за таку для нас честь і труд.

Наш відділ молодшого СУМК у Ґримзбі розпочав свою працю по вакаціях 10 жовтня 1973 року веселим і корисним вечером, а саме висвітленням прозірок з України паном Павлом Дацьковим, який цього року їздив в Україну і має дуже гарну збірку в себе. Ми збираємося на свої сходини два рази в місяць. Всі наші збори чи сходини провадяться українською мовою, як також і протоколи пишуться і читаються українською мовою. Молодь провадить сама своїми сходинами, а опікунки, де і що потрібно, допомагають. В листопаді наші сходини були присвячені подіям 1-го Листопада. Молодий сумківець Віктор Міненко сказав коротеньку доповідь про події 1-го Листопада в українській мові, а Володя Кулаковський сказав по-англійському для тих кількох, що достатньо не знають української мови. В свою чергу опікунки також дають гутірки, вчать писання писанок, чим знайомимо нашу молодь з нашою народ-

Пан Богдан Радиш передає всеканадійську трофею для молодшого відділу СУМК, на руки голови Марійки Шпитковської.

ХЛОПЦІ СУМКівці ПІД ЧАС ТАБОРУВАННЯ: Д. Кухарук, А. Бурак, П. Кухарук, В. Озимчак, М. Міненко, В. Міненко, Б. Бойчук, П. Кухарук, В. Кулаковський, добр. Міненко, М. Міненко, В. Дацьків, В. і М. Качури.

ною культурою. Теми гутірок є різні, найбільше залежить, що підходить по календарі з наших свят, як також на тему, що цікавить дітей. Перед Великодніми святами добр. Міненко і Мирослава Шпитковська дали гутірку „Великодні звичаї в Україні і в Канаді". Пані М. Шпитковська вчила сумківців писати писанки. В травні 1973 р. сумківці відбули прогулянку на „бовлінг". Знову в травні, під час святкування „Свята Матері", що в нашій громаді рік-річно влаштовують його старші сумківці, молодші сумківці взяли активну участь в програмі цього свята. Та чи не найбільше праці вкладають сумківці та їхні опікунки під час театральних підготовок тут на сході Канади, щоб взяти участь в Драма-Фестивалі, що влаштовує Східня Екзекутива. Звичайно, найтяжче працює режисер даної сценки, бо від того багато залежить. Минулого року, під час трьох місяців, наші сумківці приготовлялися, щоб якнайкраще пописатися. Ці молоді люди приходили на проби щотижня і на чолі з режисером пані Теофілею Лисою, багато попрацювали, звичайно з добрими наслідками, бо наші діти привезли дві чаші.

Під час літніх вакацій наша молодь аж ні трохи не дармувала, а виявом цього була відбута прогулянка в місяці серпні на фарму в сусіднє містечко Смісвіл. Прогулянку підготувала і керувала нею добр. А. Міненко. В ролі впорядників в прогулянці допомагали добродійці старші сумківці, Марко Міненко і Віктор Качура. В прогулянці взяли участь наші хлопці. Прогулянку розпочали маршом з наплечниками та українським прапором і іншим вирядом. Віддаль прогулянки — 5 миль. Хлопці пройшли цю віддаль за 2 год. 45 хв. Спали в шатрах. Хлопці брали активну участь в приготуванні сніданку, обіду і вечері. Вночі по черзі вартували в таборі. Вдень — грали в м'яча, ловили рибу в ставку і грали в теренову гру. На закінчення табору приготували ватру, на якій мали коротку програму для батьків і веселі та щасливі роз'їхалися додому, з надією, що на другий рік знову мати таку ж прогулянку.

В листопаді, під час парафіяльного базару, сумківці мали свій випродаж печива, який був надзвичайно успішний. В неділю, 25 листопада 1973 р., під час святкування Листопадового Свята, молодші сумківці виступали з деклямаціями.

Крім повище згаданої праці, сумківці ходять до української і недільної школи, співають у церковному хорі, а хлопці прислуговують у Вівтарі. Під час Свята Державности в січні м. р. сумківці взяли активну участь в вивішенні українського прапора мейором міста Ґримзбі і мейором міста Бімзвіл, що відбулося на другий день, навіть посвятивши півдня від школи. В усіх святах, що їх святкує громада, або жіноче товариство ім. кн. Ольги при нашій громаді, сумківці беруть завжди активну участь. Під час Різдвяних свят ідуть колядувати.

Наш відділ молодшого СУМК нараховує 18 членів. Головою відділу на 1972/73 рік була Марійка Шпитковська. Секретаркою — Наталка Шпитковська, касирем — Володя Дацьків. Опікунками — п. Теофіля Лиса, добр. А. Міненко і Мирослава Шпитковська.

Велике признання належить нашим молодшим сумківцям за їх працю, яка увінчалася великим успіхом, здобуттям Всеканадійського трофею. Велика подяка належить батькам сумківців, які розуміють вагу і користь праці та завжди привозять дітей на сходини чи на проби, завжди допомагають опікункам з строями, які треба було для дітей до сценок під час фестивалю. Велике признання належить опікункам, що працюють з дітьми, як також щира подяка належить Зарядові громади і жіночому товаристві ім. кн. Ольги, що повсякчасно підтримують сумківців не тільки морально, а й матеріяльно. Діти бачать щире до них ставлення і стараються працювати якнайкраще.

Бажаємо нашим сумківцям якнайкращих успіхів і в майбутньому! Нехай здобуття Всеканадійського трофею минулого року додасть вам ще більшого завзяття до праці Щасти вам Боже!

А. Міненко

МОЛОДШИЙ ВІДДІЛ СУМК В ҐРИМЗБІ З ОПІКУНКАМИ; (зліва доправа) пані: **М. Шпитковська, Т. Лиса, добр. А. Міненко, СУМКівці: О. Качура, П. і П. Кухаруки, В. Кулаковський, В. Василечка, М. Міненко, А. Бурак, І. Качура;** другий ряд: **В. Міненко, М. Качура, В. Дацьків, В. Прокопенко, М. Н. і Н. Шпитковські, В. Озимчак.**

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН

(Народня колискова)

Ходить сон коло вікон,
а дрімота коло плота.
Та й питає сон дрімоту:
— Де ми будем ночувати?
Чи у лузі при березі,
чи у полі при тополі,
чи у прибраному дворі,
де хатинка чепурненька,
де дитинка маленька?
— Тут ми будем ночувати,
дитиноньку колисати.

А ЧОМУ Я?

Просить бабуня Павлика:

— Принеси-но до плити дровець із повітки.

— А чому я? Чом не Олесь? — запитує Павлик. Ухопив він м'яча — і гайда до хлопців на вулицю.

Принесла бабуня дровець, розтопила в плиті. Та згадала, що хліба нема.

— Олесю! — гукає. — А збігай, онучку, до маґазину хліба купи.

— А чому я? Чом не Павлик? — питає Олесь. Ухопив дерев'яну шаблюку і гайда з бур'янами воювати.

Бабуся й хліба принесла.

Набавились хлоп'ята досхочу й прибігли додому голодні-голодні.

— Ой, бабуню, давай швидше їсти!

— А чому я? Чом не кіт Василь? — питає в онуків бабуня.

Уявили собі хлоп'ята, як кіт Василь у бабусиному фартусі коло плити порається, й розсміялися. А потім примовкли. Ніяково їм стало, здогадались, на що бабуня натякає.

А бабуня, звичайно, пожартувала. Поставила на стіл хліб,

сіль, смаженої картоплі з огірками і по чашці киселю.

Їжте, внуки, на здоров'я. Ростіть та мудрішайте!

В. Карасьова

На лижах

Сніги упали свіжі,
Послався білий шлях —
Припну собі я лижі,
Полину, наче птах.

Засніжена дорога
Зникає десь у млі —
Коли б летіти змога
На голубі шпилі!

В далеку Верховину,
Що мріє у півсні,
У тиху полонину,
В Карпати чарівні!

М. Підгірянка

МИШКА, КІТ І ГАРБУЗ

Якось надвечір упіймав кіт мишку.

— Що тепер зі мною буде? — забідкалась мишка.

— З'їм тебе! — сказав кіт.

— А що ти сьогодні їв на сніданок?

— Мишу.

— А на обід?

— Теж мишу, — муркнув кіт і примружив очі. — А на вечерю будеш мені ти.

— Ой як нерозважливо! — похитала головою мишка. — Ти безперервно їси однакову їжу. От і заподієш своєму здоров'ю шкоду. Тобі неодмінно треба покуштувати чогось іншого. Ну, хоч би й гарбуза.

Кіт злякався за своє здоров'я, але сказав:

— Гарбуз великий та нудний. Ну, як його їсти!

— Віднеси мене до гарбуза, — мовила мишка. — і я охоче покажу тобі.

Кіт погодився. Вхопив мишку за шкіру й поніс до гарбуза.

— Ти тільки не думай, що я відпущу тебе, — мовив він суворо. — Після гарбуза все одно візьмуся за тебе.

— Будь ласка, будь ласка, — посміхнулась мишка. — Головне, щоб ти покуштував чогось іншого.

І вона почала показувати котові, як їдять гарбуз. Її гостренькі зуби запрацювали швидко-швидко, і кіт незчувся, як мишка прогризла дірку й шаснула в гарбуз, де їй уже не загрожувала ніяка біда.

— Ов-ва! — здивувався кіт. — Гарбуз проковтнув мишку! Добре, що я не став його їсти. А то він ковтнув би й мене.

І кіт боязко відійшов геть.

ВЕЧІР САТИРИ І ГУМОРУ В ГАМІЛЬТОНІ

Комітет Українок Канади, відділ у Гамільтоні, довідався припадково, що до Торонта завітали поетеса і сатирик пані Зоя Когут і артистка пані Ірина Залеска з Австралії, тож користаючи з такої нагоди, Комітет рішив запросити знані нам з преси і оповідань пань до нашого Гамільтону. Домовились на п'ятницю вечір, 11 листопада 1973 р. День не дуже відповідний, отже треба добре приготовитися.

І от в п'ятницю відбувся цей веселий і повчаючий вечір, на нашу велику радість у заповненій залі.

Вийшли на сцену дві елеґантно вбрані пані (мила несподіванка) і почали розмову із собою. Дістали запрошення з Америки і Канади на мистецькі виступи і радилися, що приготовити. Під кличем „Галло, Канадська Україно!" почали розмову за азбукою, переплітаючи її сатиричними віршами і поезіями пані Зої Когут.

Яка чудесна зброя сатира і гумор! Пані Зоя Когут використала вміло і відважно. На тлі Австралії, Канади і інших країн нашого поселення ми побачили себе, так звану „політичну еміграцію", ясно і точно як на образах.

Вона примусила нас сміятись з самих себе, примусила нас глянути правді в очі, побачити свої помилки, порожність великих слів а малих діл і вислідів.

Великі наші сили, великі можливості, а як мало використані! Знаємо це в своїому серці, але глибоко заховуємо і заглушуємо метушнею і великими словами. Наша праця як той бур'ян, що росте під плотами і в полі, що сам засіявся, буйно виріс, зацвів, а мало користи з нього.

Нема в нас добре зораного поля, засіяного добрим зерном і зібраного здорового, пожиточного плоду.

А пише це поетка з глибини серця, з болем за втрачений час, за нашу молодь. Пише з великої любови до нерозумних дітей нашої батьківщини, розсіяних по світі:

Хотіла б хвалити а ганити мусить. Є в нас добро воля, але як легко забувається за все в дрібних сварах, в метушні особистих амбіцій і дрібних справ.

Поетеса Зоя Когут вимагає від нас багато. Вона хоче сильного стремління, ясного опрацьовання пляну і виконання його. Як усі, Богом обдаровані, поети, вона бачить, що ми можемо це виконати.

Вона хоче, щоб ми були людьми в кожній ситуації, в цілім нашім житті; вдома, в родиннім житті, в організації, в політиці, в кожній найменшій праці.

Вимагає від нас любови, згодом і думання. Вимагає праці мудрої, продуманої, пляном і витривалої праці, бо лише так дійдемо до нашої великої мети; до своєї держави, до самопошани і признання та оцінення нас в діяспорі.

Цей вечір заторкнув усе в нашім житті на еміґрації. Обі пані спільними силами, доповняючи себе дуже вміло і цікаво, виконали своє завдання, свою місію.

І за це їм щира подяка, щире спасибі!

Але треба нам ще прочитати книжку пані Зої Когут п. з. „Культурні арабески", щоб краще зрозумти нашу дорогу талановиту поетку, сатирика і гумориста.

На жаль перше видання вичерпане, але маємо надію, що вкоротці вийде друге, доповнене видання.

Щасти, Боже, дорогі Пані, у вашій місійній праці!

С. Фесяк

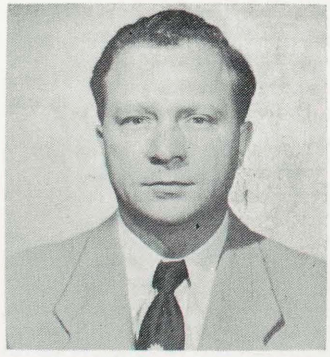

У треті роковини смерти нашого дорогого зятя, бл. п. д-ра Семена Кута, який упокоївся дня 27 січня 1970 року у Ванкувері, Б.К., в його незабутню світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо 20.00 дол. на журнал „Промінь".

Дмитро і Анна Павлюки, Давфин

— — — —

У пам'ятні роковини смерти мого незабутнього батька, бл. п. Івана Кейка, який упокоївся 1 січня 1924 року, також моєї бабуні Агафії Кейко, яка померла 1934 року, моєї дорогої мами Анни Кейко, яка померла також 1969 року — в їх світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і пожертву 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Ктерина Друль, Норт Бетлфорд

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Відділ ім. Олени Пчілки при громаді Св. Володимира в Тандер Бей, Онт., складає 10.00 дол. на журнал „Промінь" у пам'ять бл. п. Олесі Чепесюк, як довголітньої членкині нашого відділу. Вічна їй пам'ять!

За відділ ім. О. Пчілки:

Варвара Бойко, голова

— — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів і братів — мама Катерина, тато Іван Сайкевичі; брати: Йосиф, Петро і Дмитро Сайкевичі, які відійшли від нас в інші світи, в їх світлу пам'ять засилаю 12.00 дол. на журнал „Промінь".

Олена Мазуркевич, Едмонтон
11333 — 130 Стр. Едмонтон, Алта.
T5M 1A3

— — — —

У другі роковини відходу нашої дорогої і ніколи незабутньої донечки Єлисавети Лендвой, яка відійшла від нас на вічний спочинок, складаємо в її світлу пам'ять нев'янучий вінок і засилаємо 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Анна Оленюк і родина, Ванкувер

— — — —

У перші роковини смерти нашого незабутнього батька, бл. п. Аркадія Квашука з Радвей, Алберта, який упокоївся 31 грудня 1972 року, замість нев'янучого вінка в імени родини складаю 5.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь".

Євгенія Лехкодух, Васетна, Алберта

— — — —

У пам'ять нашої довголітньої приятельки, бл. п. Антоніни Деби, яка упокоїлась 26 жовтня 1973 року в молодому (42 роки) віці, складаємо замість квітів у сороковий день Панахиди, сьогодні, 4 жовтня 1973 р., замість китиці квітів 5.00 дол. на журнал „Промінь", якого Покійна читала і цінила.

Іван і Катерина Гурин, Ричмонд, Б.К.

— — — —

Замість китиці нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Володимира Завальського, який упокоївся 19 червня 1973 року у Вотерфорді, Онт., в його світлу пам'ять складаємо 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Анна Завальська, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — —

У сьомі роковини смерти нашої незабутньої мами, бабуні і прабабуні, бл. п. Марії Сметанюк, в її світлу пам'ять складаємо 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Іван і Оля Сметанюк, Семен та Анна Яківчук, Гефорд, Саск.

— — — —

Подяка

В імені мами, Марії Скорохід та цілої нашої родини складаю сердечну подяку усім тим, що брали участь у похороні мого батька, бл. п. Миколи Скорохода та у Сороковий День у святій Літургії і Панахиді. У світлу пам'ять Покійного із збірки на Панахиді призначено 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Син Волод. Скорохід, Торонто

— — — —

У пам'ятні 16-ті роковини смерти нашої дорогої Мами бл. п. Теклі Кобак складаємо нев'янучий вінок у світлу пам'ять Покійної — засилаємо 5.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь".

Дмитро і Марія Гарасимів, Норт Бетлфорд, Саск.

У п'яті роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Миколи Масиника, який відійшов у вічність 26 січня 1968 року, в його світлу пам'ять складаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Ольга, Реджайна

— — — —

Довічно згадуючи мого незабутнього мужа, Михайла Скоренького, що упокоївся 20 грудня 1970 року у Віндзорі, Онтаріо, та в його світлу пам'ять, складаю на нев'янучий вінок, на пресовий фонд „Променя", скромну пожертву 4.00 дол. та на мою передплату 6.00 дол.

Марія Скоренька, Віндзор, Онтаріо

— — — —

Найщиріші побажання Веселих Свят Різдва Христового і Щасливого Нового Року бажаю редакції „Променя" і центральній управі Союзу Українок Канади.

У пам'ятку третіх роковин смерти мого незабутнього брата, бл. п. Володимира засилаю мою скромну пожертву — коляду 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Текля Ґурська, Ґронлід, Саск.

— — — —

Веселих свят і щасливого Нового Року Редакції журнала „Промінь" та всім його читачам. Дай Боже, щоб ми всі дочекали до наступного Різдва Христового і писали собі поздоровлення. Посилаю скромну Коляду на журнал „Промінь" 10.00 дол.

Христос народився!

Ваша
Гафія Ґаба, Ґренд-Велей, Онт.

— — — —

Пані Софія Кушнірук з Винярду, Саск., кожного року з нагоди Різдва Христового дарує у пам'ять наших видатних провідників, які відійшли у Вічність, а які полишили по собі світлу науку, які своїми ділами на українській ниві заслужили пошанівку, згадує їх у Свят-Вечір, а в їх світлу пам'ять засилає на Коляду на журнал „Промінь" 20.00 дол.

Між іншими згадує прот. Василя Кудрика, прот. Тому Ковалишина та багато інших, які вчили любити і шанувати все своє рідне українське.

„Хай вони, — пише пані Кушнірик, — своїми душами і сьогодні до нас промовляють, хай ведуть нас тими дорогами правди, яку нам подавали, а їх огненне слово науки хай нас усіх зогріває до народньої праці та світить нам промінням ясним."

— — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Івана Шевчука, який упокоївся п'ять літ тому — 14 листопада 1968 року, замість вінка з найкращих квітів засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Олена Шевчук і родина, Вакав, Саск.

— — — —

У треті роковини смерти мого незабутнього батька, бл. п. Василя Крилатого, який упокоївся у Вайті, Ман., 7 лютого 1970 року, складаю на нев'янучий вінок в користь журнала „Промінь" 5.00 дол.

Добр. Анна Ткачук, Вінніпег

— — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Николая Кузика і засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь". У новім році бажаю редакції „Промінь" найкращих успіхів.

Параня Кузик, Інісфрі, Алта.

Десять літ минуло у м. травні 1973 року, як у нещасливім випадку померла моя люба сестричка Єлисавета, яку ми всі рідні ніколи не забудемо, бо кінчався останній день травня, в якім скінчилось її молоде життя.

В її світлу пам'ять кладу китицю пахучих квітів засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Сестра Олена Шевчук і родина, Вакав, Саск.

— — — —

У другі роковини смерти дорогого мужа, батька, дідуня, бл. п. Миколи Яківця, який упокоївся 27 грудня 1972 року, в його світлу пам'ять, як нев'янучий вінок складаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Марія Яковець і діти, Брентфорд, Онт.

— — — —

У світлу пам'ять дорогого мужа, батька, дідуня, бл. п. Петра Мороза, який упокоївся 27 лютого 1971 року, замість квітів, складаю 5.00 дол. на фонд „Променя".

Дружина Анна Мороз з родиною, Брентфорд, Онт.

У перші роковини смерти мого дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуня, який упокоївся 22 лютого 1972 року, в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь". Хай канадійська земля буде йому легкою.

Дружина Бронислава Цибульська з родиною, Брентфорд

— — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої приятельки, бл. п. Павлини Світухи, яка відійшла у вічність 27 жовтня 1973 року, в її світлу пам'ять засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Лоена Яворська, Монтреал

— — — —

Поправка

В числі журнала з грудня 1973 року на стор. 16 у пам'ять Марії Михайлюк склала 5.00 дол. Марія Микитюк (надруковано Микитяк). За похибку перепрошуємо.

ЗВІТ ПРОВІН. З'ЇЗДУ СХІДНЬОЇ КАНАДИ

35-ий провінційний з'їзд складових організацій: СУК, ТУС і СУМК відбувся 5-8 жовтня 1973 р. в Соборі Св. Володимира у Виндзорі.

З'їзд почався в п'ятницю вечером реєстрацією, а відділ ім. Л. Українки подав чай. Офіційне відкриття з'їзду відбулося в суботу рано. З'їзд відкрив голова СУС на Східню Канаду п. Б. Радиш. Молитву провів о. В. Метулинський. У своїм привітальнім слові п. Радиш підкреслив важливість співпраці між складовими організаціями, яких позитивні досягнення приваблять інших. Після промови голови п. Радиша учасники розійшлися на окремі сесії.

Сесію з'їзду Союзу Українок Канади відкрила голова східньої екзекутиви пані Мирослава Телега, яка була предсідницею. Секретарювали пані — Іванна Римар і Марія Ґургула. Президію з'їзду допобнювали: д-р Г. Янішевська, заступниця голови Союзу, А. Ковальчук — голова Музейної фундації і В. Костинюк — голова місцевого відділу.

Привітавши учасників з'їзду, Пані Телеґа висловила признання делеґаткам і гостям, які помимо того, що брали участь в головнім з'їзді, вважали за необхідне прибути на цей провінційний з'їзд. Слово голови було спрямоване на тему побільшення членства в організації, що ця справа була широко обговорена на головнім з'їзді Союзу Українок Канади у Вінніпезі. Закликала членство до конкретної праці, кооперації, координації проєктів між складовими організаціями СУС та до активної участи делеґаток у нарадах.

Після слова голови учасники з'їзду повстанням з місць і хвилиною мовчанки вшанували померших членкинь. Привіт від Централі Союзу Українок Канади склала д-р Г. Янішевська, заступниця голови.

Привіт від місцевого відділу ім. Лесі Українки склала голова пані В. Костинюк. Звіти діяльности провінційної екзекутиви були надруковані і вручені делеґаткам. В міжчасі пані А. Ковальчук пояснила Рідношкільний Фонд ім. В. Сарчука. Після звітів членкиня контрольної комісії Е. Паркс внесла вотум довіря уступаючій управі.

Обрано резолюційну комісію, до якої увійшли пані: Г. Мельник, А. Ковальчук, М. Пасєка, О. Куць і С. Олійник.

Голова представила проєкт східньої екзекутиви Союзу Українок — видання альбому буковинських взорів, яким вже є около 70 літ. Взори в кольорах і пояснення будуть у трьох мовах — українській, англійській і французькій. Історію цих взорів пояснила пані Ковальчук.

По обіді, в години 1.30 учасниці сесії Союзу Українок поділились на чотири групи „воркшоп". Темою дискусій та плянувань було „Як побільшити членство організації". По цім о год. 3.30 продовжувалась сесія Союзу Українок. Слідували привіти делеґаток, які були подані на письмі, а голова представила кожну делеґатку. Привіти склали відділи: Доньки України, Монтреал — Г. Мельник; Лесі Українки, Ст. Кетеринс — Т. Демяненко; Лесі Українки, Брентфорд — А. Гриньків; Лесі Українки, Гамілтон — М. Пасєка; Тризуб, Торонто — К. Микитюк; Кн. Ольги, Лондон — В. Новицька; Ганни Барвінок, Монтреал — О. Куць; Кн. Ольги, Ґримзбі — Т. Лиса; Лесі Українки, Чатам — О. Маковецька; Кн. Ольги, Торонто — д-р З. Плітас; Л. Українки, Виндзор — В. Костинюк; Доньки України, Сарнія — Т. Чорна. Писемні привіти — Кн. Ольги — Лашін, Л. Українки — Вотерфорд, Софії Русової — Лонґ Бренч, Л. Українки — Оттава, Св. Анни — Скарборо, Ганни Барвінок — Монтреал, Лесі Українки — Монтреал. Особистий привіт і пожертву на організаційний фонд вислала пані Г. Пігурська.

Про Музейну Фундацію говорила пані А. Ковальчук — голова Муз. Фонду. Вона з'ясувала цілі Музейної Фундації, подала обширні інформації про Музей Союзу Українок Канади, про необхідну потребу мати свій будинок музею, в якім повинні зберігатись досі надбані експонати, а також всі архіви Союзу Українок Канади, щоб не перевозити їх з місця на місце. Чужі народи цікавляться нашим народнім мистецтвом, особливо тепер різні етнічні групи висувають свої національні мистецькі вироби. Музейна Фундація, на яку складають свої пожертви поодинокі членкині і відділи, дасть нам можливість такий будинок для музею набути.

Після цієї інформативної доповіді рішено було обрати більше референток Музейного Фонду для проведення кампанії у Східній Канаді, отже обрано пані Мих. Нему з Монтреалу, пані Мир. Телегу з Виндзору і пані І. Вахну з Торонта.

Іншу рекомендацію подала панна Стефанія Олійник

до централі Союзу Українок Канади, яка б звернулась до організації СУМК, що їх провід, то є централя СУМК висилала обіжники та листи до своїх відділів в українській мові.

Слідував звіт номінаційної комісії, що його внесла пані М. Ґургула. Пров. екзекутива на 1973-74 рік перевибрана з малими змінами: голова — Мирослава Телеґа, уступ. голова — Орися Сушко, 1-ша заст. голови — Вероня Костинюк, 2-га — Галя Слюзар, 3-тя — Оля Куць, рекор. секретарка — Анна Букса, кор. секр. — Іванна Римар, касирка — Марія Вахна. Контрольна комісія — Анна Момотюк, Марія Ґургула, Емілія Паркс. Референтки: організаційна — Марія Іванець, освятня — Галя Мельник, журнала „Промінь" — Іванна Іваночко, молодшого СУМК — Оля Куць, шкільництва — Оля Гамара. Інституту Св. Володимира — К. Микитюк.

Управа Філії Музею в Торонті: голова — Оля Гамара, заст. голови — Меланія Буряник і Галя Слюзар, рекор. секр. — Іванна Іваночко, кор. секр. — Анна Троян, касирка — Анна Євчук, члени — Одарка Смильська, Розалія Стефанович, Доця Мандзюк, Анастасія Пасерб, Марія Іванець, Емілія Степова, Лариса Коропецька, Орися Сич, куратор — Іванна Вахна.

Місцеві відділи Союзу Українок і ТУС гостили учасників з'їзду вечерою. Вечером відбулась сумківська забава.

В неділю, 7 жовтня 1973 р., по Богослуженні був Молебень за здоров'я членів ТУС, Союзу Українок та СУМК. По відправі відбувся спільний обід, на якім програму переводив п. В. Вахна. Привіти склали голова ТУС п. Ю. Торошенко, голова громади п. Друль, заступник посадника міста К. Кларк, голова відділу ім. Л. Українки пані В. Костинюк, посол до федер. уряду п. Миквіген. Головну доповідь на тему „Декларація Прав Людини" виголосив голова ТУС, д-р Л. Фарина. Адв. Теодор Гуменюк говорив про фундацію СУС. Спільна сесія складових організацій закінчила з'їзд в неділю по полудні. Тут ще промовляли посол П. Нюмен, д-р Л. Фарина, ректор Інституту Св. Володимира В. Кирилюк. Спільні резолюції з'їзду відчитав п. Б. Радиш.

Вечером відбувся концерт сумківськими силами Східньої Канади.

Іванна Римар і Марія Ґургула, секр. з'їзду

100-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АНАСТАСІЇ ПІТУХОВОЇ 1873 — 1973

Пані Анастасія Пітухова народилася в столиці України, Києві, 4 листопада 1873 року. До Канади приїхала з зятем, бл. п. артистом-малярем Василем Залуцьким та з донею і внуками, Марією та Лесем Залуцькими, в 1949 році до міста Едмонтону.

1950 року ювілятка стає членом Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, а також вступає до відділу Союзу Українок Канади при цій громаді. Тепер Ювілятка проживає зі своєю донею, п. Марією Залуцькою в Едмонтоні при адресі 12016 — 67 вул.

В неділю, 4 листопада 1973 р., доня — п. Марія Залуцька, внуки — Лесь та Марійка Залуцькі влаштували дорогій мамі та бабуні уродини. На прийняття прибуло багато приятелів та знайомих і рідних в числі 139 осіб. Наспіло багато поздоровлень для ювілятки Бажаємо нашій ювілятці — пані Анастасії Пітуховій Божого благословення і многих літ!

З нагоди 100-ліття ювілятка складає 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Добр. Марія Хом'як,
реф. журнала „Промінь".

ПОДЯКА

Складаю щиру подяку Господеві-

АНАСТАСІЯ ПІТУХОВА

Богові та нашій дорогій Церкві за те, що дозволили мені прожити 100 років. Дякую нашому дорогому Архиєпископові, Високопреосвященнішому Владиці Андреєві за поздоровлення та Впреп. отцям з дружинами: митр. прот. Ф. Керніцькому з дружиною, прот. Олександру Хом'якові з дружиною і прот. Остапу Флякові з дружиною за побажання та відвідини в день моїх уродин, відділові Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні за пам'ять про мене та уродинний торт, та за те, що прийшли і відвідали мене в день моїх уродин.

Щира подяка панам Марії Солован і Марії Лазарук за збірку на подарунок для мене в День моїх уродин. Дякую моїй доні Марусі Залуцькій та внукам — Лесеві і Марійці Залуцьким за влаштування прийняття на день моїх уродин. Дякую всім — родині, приятелям, знайомим та сусідам за те, що не забули мене у день моїх уродин — мого Століття та завітали й поздоровили мене та проспівали мені „На многії літа" і за подарунки. Спеціяльна подяка д-рові Дмитрові Мельникові, який опікується моїм здоров'ям вже 20 років!

Хай Всевишній має усіх вас у своїй опіці! Сердечне моє спасибі!

Анастасія Пітухова,
Едмонтон, Алберта

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
Брентфорд, Онт.

У п'ятницю вечером, 21 вересня 1973 р., членкині відділу ім. Лесі Українки у Брентфорді відвідали одну з наших старших і заслужених членкинь, пані Марію Сесмиструк з нагоди дня уродин у її 77-ліття.

Голова відділу пані Оксана Гриньків привітала іменинницю і вручила їй на милий спомин подарунок — образ вишитого українського православного хреста виконаного хрестиками. Цього хреста вишила членкиня нашого відділу пані Марія Довголіс.

Пані Гриньків, як голова, склала щиру подяку пані Сесмиструк за її невтомну працю, яку вона впродовж

довгих років віддавала жіночому товариству, нашій Церкві Св. Михаїла у Брентфорді, а також побажала ювілятці доброго здоров'я, добробуту, щастя та прожити ще многих літ. Всі присутні заспівали „Многая літа" та „Веселих уродин".

Пані Марія Сесмиструк з глибоким зворушенням подякувала своїм гостям — членкиням за відвідини, за гарний подарунок та за те, що ми про неї незабуваємо і з цієї нагоди склала дар на потреби нашого відділу в сумі 10.00 дол.

Після таких сердечних привітань і побажань відбулась гостинна перекуска та чай, а щоб така подія, коли ми вшановуємо наших членкинь, не йшла в забуття, проведено скромну збірку на прес. фонд журнала „Промінь", яка принесла 6.00 дол.

Хай же Всевишній зберігає нашу ювілятку в добрім здоров'ї на многі літа, а жертводавцям щире спасибі.

Анастасія Пирожак

ВШАНУВАННЯ ОЛЕНИ КОВАЛЬ З НАГОДИ ЇЇ ІМЕНИН

Келґарі

Дня 9 жовтня 1973 р. членкині Союзу Українок Канади вшанували одну із заслужених довголітніх членкинь відділу — пані Олену Коваль.

Пані Олена Коваль була головою відділу ім. О. Басарабової в Келґарі, і була та дальше є сестрицею в церкві. Вона є референткою „Променя".

Після зборів членкині улаштували їй несподіванку, щоб тим способом виявити їй нашу вдячність за її щиру працю. Пані Анна Дутчак вручила дарунок від членкинь, а пані Марія Курчаба привітала та склала побажання від членкинь. Тому що пані Коваль мешкає зараз коло церкви, було згадано, що вона з доброї волі робить всякі послуги, які наспівають і ніхто не знає, коли вона то робить, лише знають, що робота зроблена.

Проведено збірку на журнал „Промінь", яка принесла 21.00 дол. Пані Коваль подякувала членкиням і подарувала 20.00 дол. від себе на „Промінь".

Співом „На многії літа" закінчилася несподівана гостина для одної з наших заслужених членкинь, церковної сестриці та взагалі скромної трудівниці на народній ниві.

Ґеня Микитяк

ВЕСІЛЬНИЙ ДАРУНОК НА БУДОВУ НОВОГО БУДИНКУ КОНСИСТОРІЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Валей, Бр. Колюмбія

У суботу, 17 листопада 1973 року, відбулося вінчання п. Івана Коропатніцького з п-ю Йосипиною Натарос. Чину Св. Тайни вінчання звершив о. настоятель Церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Валей з участю більшого числа гостей і деяких вірних та родини.

Після вінчання весільна гостина відбулася в домі п. Івана Короптніцького, де новоодружені Іван і Йосипина Коропатніцькі засіли біля столу в окруженні рідні, гостей і приятелів, а господар весільної гостини п. Дмитро Коропатніцький попросив о. П. Блажука провести молитву. Після молитви розпочалася весільна вечеря, яку приготовила родина Коропатніцьких і Натаросів.

На запропонування д-ра Григорія С. Натароса, було піднесено тост за здоров'я новоодружених п-ва Івана і Йосипини Коропатніцьких. Потім слідували щирі привітання з сердечними побажаннями, що їх висловлювали: п. Федір Сандул — дружба, д-р Г. С. Натарос, п. Джім Диксон та пані Марія Сандул — дружка.

Опісля теплу подяку від себе і його дружини склав п. Іван Коропатніцький, який також від себе і його дружини започаткував збірку, як дарунок для нового будинку Консисторії і на українську пресу, яку належно розприділено як і слідує: 100.00 дол. на будову нового будинку Консисторії, а по 10.00 дол. на прес-фонд „Вісника", „Українського Голосу" та „Променя". Збірку належно перевів і оформив, як слідує своїм щирим та теплим словом о. настоятель, який сердечно подякував дотичним жертводавцям для справи Рідної Церкви і української преси. Жертвували слідуючі: 50.00 дол. — д-р Г. С. Натарос; 20.00 дол. — п-во Іван і Йосипина Коропатніцькі; по 10.00 дол. — п. Федір Сандул, п. Джім Диксон, пані Вікторія Лукаш, п. Е. Коропатніцький; по 5.00 дол. — п. А. Самчук, п. М. Головатий, п. В. Коропатніцький, п. Ґ. Смоляк.

Ще раз щиро дякуємо усім згаданим жертводавцям, які зложили щирі пожертви від себе, а новоодруженим п-ву Іванові та Йосипині Коропатніцьким висловлюємо найщиріші побажання і привітання. Нехай Господь пошле їм щасливе і радісне життя, добре здоров'я і збереже їх на многії і благії літа!

Гість

ЗДОБУЛИ НАГОРОДИ

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері це один з тих, що постійно дбає про журнал „Промінь" — провести кампанію за новими передплатниками, улаштувати імпрезу для придбання прес. фонду чи з нагоди якогось прийняття зібрати від друзів, переслати передплати від передплатників — все це входить у проекти праці відділу та його референтки, виявляє прихильність і розуміння завдання власної преси.

На світлині зліва направо пані: П. Клюкевич, референтка журнала, Н. Воробець — голова відділу і Марія Вакалюк — центральна референтка „Променя", яка вручає нагороди — для відділу голові пані Воробець,

„На крилах пісень", а референтці відділу п. П. Клюкевич — „Видатні жінки України".

В минупорічній кампанії відділ здобув першу нагороду в провінції Бріт. Колюмбії, а пані Павлина Клюкевич першу нагороду як референтка, яка має окремі заслуги у праці для „Променя".

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ВАСИЛЯ І АННИ ЛИЧКІВ

Лимінґтон, Онт.

В суботу, 13 жовтня 1973 року, родина і донечки: Кася та Марія, приятелі і члени православної громади врочисто відзначили 50-ліття подружжя п-ва Василя і Анни Личків.

Святкування почалося в церкві Св. Покрови о год. 5-й по полудні. Родина ближча і дальша, діти і поважне число приятелів, односельчан та знайомих зібралися в святому храмі принести спільну молитву вдячности перед Богом за всі блага і що рука Божа охороняла їх у житті. Отець Метулинський відслужив вдячний Молебень, закінчуючи промовою з цієї нагоди.

Ювілейне прийняття з відповідною програмою відбулося в Рома-Клаб. При вході родич (вуйко) ювілятки Михайло Маїк з Чікаго привітав ювілят при дверях до залі українським традиційним звичаєм короваєм та благословив їх на многії літа. Зять — чоловік старшої донечки, офіцер канадійських збройних сил П. Даровський, як господар програми щиро привітав ювілят і гостей та попросив отця настоятеля поблагословити страви.

Василь Лучка народився 1903 року в селі Стриганка повіт Камянка-Струмілова, а Анна Лучка народилася 1907 року в селі Добротвин, теж Камянка-Струмілова. Під час першої світової війни воєнна завірюха примусила виїхати п. Василя Личку, як біженця в Україну, де під час революції прийшлося пережити страшні лихоліття. У 1922 році повертається до рідного села і 1923 року одружується з Анною Маїк. А 1927 року приїхав до Канади, залишаючи навіки свою любу, милу батьківщину — Україну. В Канаді поселюється на фармі в Саскачевані, а в 1937 році переселюється до Лімінґтону в Онтаріо, набуваючи фарму і провадили своє гарне впорядковане, зразкове господарство, де й проживають до цього часу.

П-во ВАСИЛЬ і АННА ЛИЧКИ

Від родини промовляв зять п. Даровський; зі слів можна було спостерігати велику пощану і любов та вдячність до батьків. Від православної громади вітав Юрій Скибинецький, від греко-католицької громади П. Ковальчук, а від УНО п. Бенюк. Всі в своїх привітах підкреслювали довголітню працю і жертвенність ювілят при Просвіті та Церкві, бо обоє є лагідної і милосердної вдачі та гостинні і що ніколи з хати ніхто голодний не вийшов.

Із найкращими побажаннями від родини і всієї української спільноти вручено ювілятам гарні пам'яткові подарунки. На закінчення промовляла пані Личка, вона щиро дякувала всім присутнім, а головно жінкам і своїм дочкам Касі і Марії, що вони так щиро приготовили таке гарне прийняття в їх честь. Після цього при добрій оркестрі присутні довго весело забавлялися.

На другий день в неділю ювілята і родина запросили до своєї хати всіх близьких сусідів та друзів на поправини. Під час обіду, на заклик кума Івана Максимяка, було зібрано на пресу 36 дол., що розподілено: 16 дол. на „Промінь", 10 дол. на „Український Голос" і 10 дол. на „Вісник".

Присутній

З ПРИВОДУ ПЕРЕМІЩЕННЯ

Монтреал, Кве.

В неділю, 30 вересня 1973 р., родина і приятелі загостили до пані Марії Бучак з приводу її переміщення до нового дому. Організаторками цього прийняття були пані А. Прокопюк, Н. Романишин, А. Твердун і доня пані Бучак, пані Віра Сіґен. Господинею програми була пані Стефанія Кульба — голова відділу ім. Доньки України Союзу Українок Канади при Соборі Св. Софії в Монтреалі. Після смачної перекуски слідували привіти від відділу, родини і приятельок.

Пані Марія Бучак є довголітньою членкинею Собору Св. Софії та відділу ім. Доньки України. Вона вже довгі літа є членкинею господарчого комітету при відділі і завжди виконує свої обов'язки взірцево. Її лагідна і симпатична вдача для неї здобула дуже багато приятельок у відділі і поза відділом, які уважали її вшанувати з нагоди її переміщення. Взагалі треба підкреслити, що пані Бучак є дуже взірцевою членкинею нашого товариства.

До збірки промовляла пані А. Прокопюк, а загальна сума була розділена на відповідні вимоги комітетів при відділі. З приводу цеї милої несподіванки пані М. Бучак зложила пожертву на „Промінь" в сумі 10.00 долярів.

В імени відділу Доньки України в Монтреалі бажаємо пані Марії Бучак ще довгі літа проживати при доброму здоров'ї в родинному затишку та надалі так щиро і жертвенно працювати, як вона вже робила і робить такі довгі літа.

Членкиня відділу

З НАГОДИ ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ

Дня 8 грудня 1973 р. о годині 8.00 вечером члени нашої громади ім. Св. Юрія у Ґрімзбі разом із своїм настоятелем о. Т. Міненком з'їхалися до новозбудованого дому п-ва Миколи і Марії Нечаїв у Бімзвелі, щоб вшанувати їх з новосіллям, бути присутніми у чині посвячення дому та скласти господарям наші найкращі побажання.

На порозі вступу до хати голова громади п. Роман Шпитковський привітав господарів п-во Нечаїв хлібом-сіллю та склав побажання щастя, здоров'я і всього добра від громади та своєї родини.

Прийнявши хліб і сіль, п .Нечай подякував за честь і запросив всіх до хати. Чин посвячення дому виконав при участі дяка п. Степана Пейчева о. Т. Міненко, який у свою чергу вітав господарів та склав побажання. Господарем цієї гостини був п. Танас Ткаченко, який після освячення запросив п-ва Нечаїв та всіх присутніх до церковної залі, де вже була приготовлена гостинна вечеря.

Тут, у церковній залі пані Т. Лиса привітала новосельців в імені жіночого товариства ім. кн. Ольги, склавши найкращі побажання щастя, здоров'я і добробуту у новім домі. Молитву перед вечерою провів о. Міненко.

Після вечері відбулась коротка програма, в якій з привітами та оцінкою громадської праці п-ва Нечаїв виступали приятелі. Громадські справи, посвята часу, жертвенність ідейного громадянина-українця. Відколи доля кинула їх в ці околиці включилися відразу в нашу громаду — п. Нечай співає в церковному хорі, в концертових програмах виступає з деклямаціями. Пані Нечай є членкинею відділу (жін. т-ва) ім. кн. Ольги.

Пані Теофіля Лиса підкреслила заслужені признання вшанованим новосельцям і щоб така імпреза залишилася пам'яткою, зробила заклик скласти датку на пресовий фонд журналу „Промінь". У відповідь присутні склали 30.00 дол. на „Промінь". Господар імпрези п. Ткаченко вручив п-ву Нечаям на пам'ятку подарунок від громадян і приятелів.

Пан Нечай подякував за честь і пам'ять. Він сказав, що громада у Ґрімзбі є для нього як рідна і що приїхавши після війни в ці околиці він прийшов до церкви і громади як до своєї і так себе в ній почуває, для неї працює, а на згадку сьогоднішньої гостини складає 50.00 дол. на церкву.

Пані Нечай у свою чергу подякувала всім за таку милу несподіванку, членкиням товариства за приготування вечері і від себе дарувала 25.00 дол. для жін. т-ва ім. кн. Ольги.

Господар свята п. Т. Ткаченко своїми дотепами веселив присутніх гостей, чим створювалась дружня товариська атмосфера, в який так швидко проминув вечір. Признання належиться нашим господиням під проводом пані В. Ткаченко, — наготовили вони багато смачного їстивного, так що ще наступного дня в неділю відбувся в залі обід.

П-ву Миколі і Марії Нечаям хай Господь дає здоров'я і щасливо проживати у новому домі на многії і благії літа! **Т. Д. Л.**

СВЯТО КНИЖКИ В ВІДДІЛІ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ В ЧИЛИВЕК, Б.К.

Читаючи обіжник ч. 5 на місячних зборах відділу, серйозно застановилися над точкою „Свято Книжки". Не взяло багато часу, коли одноголосно членкині рішили відсвяткувати це свято і таки ще в скорім часі по зборах.

Наша бібліотекарка пані Стефанія Троян таки зараз дала заклик членкиням, щоб принести книжки на виставку, а заразом щоб збудувати бібліотеку при громаді і відділі.

Наш відділ робить старання, щоб зберегти книжки, які є вже перечитані і лежать на полицях. В церковній залі збудовано полиці під склом на книжки паном С. Ґрибою, який входить до комітету бібліотеки. За короткий час знаходиться вже 252 книжки на наших полицях. Ці книжки подарували членкині відділу, а також передані від родин померлих родичів. В цім числі зараховані 202 книжки, що їх подарувала сама пані С. Троян.

В неділю, 28 жовтня, після Богослуження учасники зійшли до церковної залі, де були розложені різні книжки, давні примірники аж до найновіших видань. Заки засіли до перекуски, присутні мали нагоду оглянути виставку книжок — більшість книжок була нашої бібліотекарки пані С. Троян. Знайшлися одиниці, які ще не читали деяких книжок, то мали нагоду випозичити.

Після перекуски добродійка Ольга Сацевич дала доповідь про багатьох письменників та їх твори. Отець П. Сацевич зробив заклик, щоб більше членів громади передплачували православний „Вісник".

Марія Савіцька

95-ТІ РОКОВИНИ МАРІЇ ПЕЛИПОВ

У вівторок, 21 серпня 1973 р., в домі панства Михайла і Марії Маков зійшлися родина, сусіди і знайомі, щоб вшанувати 95-ліття пані Марії Пелипов. М. Пелипов народилася 21 серпня 1878 р. в селі Довга Лука, повіт Дрогобич, Західня Україна, в родині Бойків. В раннім дитинстві померла її мама і вона виростала коло бабусі. До Канади приїхала 1902 р. Два роки пізніше одружилась з Андрієм Пелипов, набули фарму і почали своє піонерське життя в околиці Фенвуд. І хоч незавидна доля стрічала молоде подружжя, то Марія не забувала, як навчала її бабуся, любити свій народ, а особливо свою рідну Церкву. І коли почала відроджуватись Українська Православна Церква в Канаді, то панство Пелипови належали до перших її членів, допомагали працею та пожертвами по своїй змозі, також гостили священиків у своїм домі та єпископів в час візитації їхньої громади.

На фармі пережили 38 років, відтак перенеслись до малого містечка Фенвуд, де прожили ще 15 років, а 1957 р. переїхали жити до Саскатуну, щоб бути близько своїх трьох дітей, що живуть у Саскатуні. З приходом панства Пелипов Саскатунська громада набула добрих членів і працівників на Христовій і народній нивах.

1960 рік був тяжкий для пані Пелипов; вона прощала у вічність свого доброго мужа Андрія і осталась жити вдовою при своїх дітях. Вона втішається 8-ма дітьми: 4 сини і 4 доньки, 19-ма внуками і 14-ма правнуками та загально, як на свій вік, почувається добре. Відзначення її 95-их роковин для неї несподіванкою улаштував зять М. Маков, привіз її до свого дому, де зібралася група приятелів і рідних. Перша привітала її донька пані Маков і причепила живі квіти та попросила пані М. Дорош, щоб пояснила значення цього зібрання. Пані Дорош привітала в 95-ту річницю її життя і побажала доброго здоров'я та ще прожити багато літ; о. диякон Михайло Залещук, що був присутній як бувший сусід, висловив кілька теплих слів і попросив присутніх заспівати многих літ. Після того слідувала весела гутірка. Пані Пелипов переказала дещо з свого піонерського життя і заспівала кілька народніх пісень.

Донька пані Маков приготовила смачну перекуску і дякувала присутнім, що прийшли вшанувати 95-ту річницю їхньої мами.

В часі перекуски в присутніх виринула думка, щоб відзначити цей день пожертвами на українську народню ціль. Пожертви склали: по 10 дол. — панство М. і М. Маков, пані М. Пелипов і пан В. Пелипов; по 5 дол. —

пані М. Корчинська, Р. Борса, І. Король, М. Бопко, А. Яблонська, А. Янов, А. Фрейден, о. дияк. і А. Залещук, В. Катеринич, М. Калин, Г. Багрій, М. Дорош, М. Никіфорчук, А. Олинич і пан С. Маков, пані А. Герасимчук. Разом 110 дол. З того приділено 10 дол. на кліше, а 100 дол. на Фонд Музейного будинку Союзу Українок в Саскатуні.

Пані Пелипов бажаємо кріпкого здоров'я і прожити ще довгі літа.

Присутня

ЮВІЛЕЙ 47-ЛІТТЯ ВІД. СУК В ЕДМОНТОНІ

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана в Едмонтоні улаштував подвійне свято — 47-ліття організації СУК і відзначення членкинь, які вже поклали 25 років праці при відділі.

Це свято відбулося в неділю, 19 серпня 1973 р., яке вже увійшло у традицію нашого відділу. По святій Літургії відслужилася Панахида за членкинь, які вже відійшли на вічний спочинок. Участь в Панахиді брали всі присутні, які були в церкві. Співав Катедральний хор, а світло тримали членкині відділу.

Вечером о годині 7.30 в Авдиторії Св. Івана відбулася святочна програма і чайне прийняття. Прот. о. Франко Керніцький відкрив святочну програму молитвою і поблагословив наше свято. У своїм короткім слові сказав пару слів про наше жіноцтво і подяку за їх працю.

Пані Катерина Міськів, голова ювілейного комітету, привітала членкинь і присутніх гостей та заявила, що хай цей 47-річний ювілей буде виявом подяки всім тим, що трудилися і працювали від самих початків з такою великою посвятою, — всім тим, що працювали через минулих 25 років, та хай та праця і посвята буде прапором і заохотою молодшим членкиням, які напевно будуть з гордістю продовжувати цілі та завдання нашої першої центральної організації в Канаді — Союзу Українок Канади.

Привіти склали: пан Отто Єринюк — голова Української Православної Громади Св. Івана, пані Леся Івасюк, голова Союзу Українок Канади, пані Надія Боднар — заступниця голови провінційної управи Союзу на Альберту.

У нашім відділі є членкині, які від самого початку його заснування, як також вписуються нові кожного року, є членкині, які перейшли з відділів з-поза Едмонтону і не переривали членства в Союзі. Цього року наш відділ з пошаною відзначує десять членкинь за їх 25-ліття праці. Трьом з них є переходові членкині. Членкині, що вже 25 років при відділі, є слідуючі: Катерина Кругляк, Марія Палилик, Василина Леськів, Ольга Перун, Анна Крис, Параня Винничук і Стефанія Обуховська. Їх представляли: Стефанія Пауш, Галя Федорків, Анна Мельник і Наталка Мельничук. Вшановані членкині, які прибули з інших відділів: Марія Ковальчук, Марія Ґаук і Марія Самоїл. Їх представляли: Наталка Мельничук і Єлисавета Прокіпчук. Ще було особливе вшанування найстаршої членкині пані Анастасії Пітухової з нагоди надходячих роковин — 100 років життя. Про неї говорила Катерина Міськів і вшанувала її відзнакою СУК та букетом квітів. Пані Пітухова щиро працювала при відділі доки було їй можливо.

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК ЗА 25-ЛІТТЯ ПРАЦІ ПРИ ВІДДІЛІ С. У. К., ЕДМОНТОН, 10 серпня 1973. Сидять зліва направо: Марія Самоїл, Анна Крис, Марія Ґаук, Марія Ковальчук, Катерина Кругляк, Анастазія Пітухова, Василина Леськів, Стефанія Обуховська, і Марія Палилик. Другий ряд стоять: Катерина Міськів, Стефанія Пауш, Настя Шимилюк, Надія Боднар, Розалія Фарина, Леся Івасюк, Анна Мельник, і Стефанія Голубіцька. Нема на знимці: пань П. Винничук і А. Парун.

Відзнаки смолоскип і грамоти відділу вручувала вшанованим членкиням відділу Розалія Фарина. Грамоти Союзу переходовим членкиням вручувала Леся Івасюк. Кожна почесна членкиня дістала прекрасний корсаж.

Далі в програму входили дві мистецькі точки, а саме: хор сумківок відспівав дві гарні пісні і мішаний хор СУМК також відспівав чотири пісні під дириґентурою пана Романа Солтикевича, а Орест Солтикевич приграваз на фортепіяні.

По закінченню формальної частини свята, голова соціяльного комітету пані Стефанія Голубицька й її комітет подали чай і смачну перекуску. Отець Олександер Хом'як провів молитву.

До ювілейного комітету належали слідуючі пані: Катерина Міськів, голова комітету, Ольга Ганночко, Анна Мельник, Стефанія Пауш, Анастасія Шемелюк, Стефанія Голубицька. Вітали гостей при дверях: панна Розалія Фарина, добр. Марія Керніцька, добр. Марія Хом'як і Катерина Міськів.

Книжку гостей доглядали пані: Марія Вавринюк і Надія Николин.

Наливали чай пані: Катерина Герасим, Люба Ґрегорій, Василина Леськів і Олександра Фарина.

47-ліття Союзу Українок Канади це імпреза, яка надовго залишиться в пам'яті не тільки жіноцтва, але й усього громадянства в Едмонтоні.

Марія Ґрекул, секр.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Бл. п. МАРІЇ САҐАНЮК

Ту Гилс, Алта. Дня 2 листопада 1972 року відійшла до вічности л. п. Марія Саганюк, проживши на цім світі 60 років. Муж бл. п. Марії, що замешкие в Ту Гилс, Алта. Петро та діти небіжчиці замовили Панахиду в неділю, 28 жовтня 1973 р., яку відправив місцевий парох о. П. Зубріцький по Сл. Божій в УГПЦ Пресв. Тройці в Ту Гилс, Алта., якої небіжчиця була членкинею. На Панахиду залишилося в церкві поважне число молящих, щоб спільно з її родиною помолитися за душу покійної Марії, яка осиротила рік тому свого мужа Петра, 7-ро дітей, 21 онуку, 7 братів, 2 сестрі, старенького тата та дальшу родину. Під час Панахиди родина та присутні членкині відділу СУК при громаді стояли з запаленими свічками. Під час Панахиди о. Парох сказав слово поті-

хи горем прибитому мужові, дітям, онукам по втраті їхньої доброї та побожної дружини, матері та бабуні.

По Панахиді муж і діти пом'янули свою добру-побожну Дружину-Матір обідом в домі мужа небіжчиці. На заклик о. Пароха присутні склали дар в пам'ять бл. п. Марії, з чого призначено на прес. фонд „Променя" 5.00 долярів.

Усім жертводавцям щира подяка, а душу покійної Марії нехай Господь Гог прийме у Свої Небесні Оселі.

Вічна Їй Пам'ять з роду в рід!

Присутній

БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ, БО ВОНИ БОГА ПОБАЧАТЬ!

Поминковий нарис

Золоте осіннє листя, а з ним струмки сліз опечаленої родини: мужа Ігната, доньки Галини Михальчук, внуків Олега і Адріяна, сина Миколи з Японії, сестри Віри Бондаренко з Каліфорнії та членів дальшої рідні, в особах добродійки Єл. Василів з дочкою Катериною Сидоренко і жалібної громади друзів та знайомих, падали дня 30 жовтня ц. р., на домовину на цвинтарі Пайн Крест під час надмогильної панахиди, в якій спочили тлінні останки бл. п. Павлини Світухи.

Відійшла у вінчість трудолюбива, запопадлива Найдорожча Дружина, Мама, Бабуня, сестра, теща, як і теж глибоко віруюча парафіянка своєї святої Церкви та віддана, жертвенна робітниця своєї церковно-громадської ниви. Померла покійниця ранком 27 жовтня ц. р. з приводу другої серцевої атаки в шпиталі, у приявності дочки Галини.

А ось дещо з її біографічних даних: Народилась 13 листопада 1895 р., в селі Щевня на Холмщині в родині Архипресвітера о. Івана Левчука, останнього адміністратора Холмщини й Підляшшя та матері Надії з Ференцевичів. Початкову школу закінчила вдома, а Холмську Маріїнську гімназію успішно під час першої світової війни, в Ростові над Доном. Звання учительки добула теж успішним закінченням педагогічного курсу. Жадібна вищого знання, вписалася на факультет математики, але воєнні обставини станули на перешкоді його закінчення. Вернувши з Ростова на рідні землі, дістає становище учительки на Волині, одружується в 1925 р., з учителем Ігнатом Світухою, та обоє виїздять у корінну Польщу як учителі в Ченстоховському повіті. З часом вертаються додому і учителюють в Почаєві, а відтак в Угорську. Тут стала матір'ю двоїх дітей. З наскоком большевиків у 1939 р., Павлина прибула з родиною до батьківського дому в Холмі. Тут замешкала й зайнялася веденням домашнього господарства. З приходом німецької влади, муж Ігнат дістав номінацію на директора народньої школи в околиці Холма, діти під доглядом дбайливої матері навчались у місцевій гімназії. За другим наїздом большевиків, Павлина покидає все що рідне, та з мужем і дітьми пробирається на захід, а далі скитальська мандрівка: табір Гунтрамердорф під Віднем, Баварія, Бад Верісгофен, Вегенсбург, а у 1950 року Канада Монтреаль. Перебувши тут 16 років була уособленням трудівниці, щоб повсякденною працею і вдома і назовні сповняти аж до самовідречення обов'язки доброї матері й дружини. Такою осталась до останніх днів туземного життя. Тут віддала дочку, охрестила двох внуків, та оженила сина. В 1966 р. виїхала враз із мужем проживати свої старші літа в Оттаві, де син Микола був на становищі урядовця в Губернаторстві. У вересні цього року випровадила його з материнським благословенням і з радістю на становище дипломата торговельно-економічних ресурсів до Японії і сумежних країн. І хоч сподівано, але все таки ненадійно невмолима смерть зірвала нитку круговоротного життя бл. п. Павлини Світухи. За обов'язком віддати останню послугу, поспішили всі, хто Її знав, любив, поважав, щоб й опечаленій болем родині облегшити тягар жалю й смутку. — Похоронні моління відправляв в неділю, 28 жовтня вечером, настоятель церкви Успіння Божої Матері в Оттаві, Всеч. о. В. Сенишин, а в понеділок і вівторок усі похоронні відправи проходили з участю протоєрея о. д-ра В. Слюзара з Монтреалу. Хором проводив п. Іван Токарик. Життєписний шлях бл. п. Павлини Левчук Світухи, подав о. д-р В. Слюзар, підкреслюючи її християнські риси тяжко пережитого лихоліття. На запрошення родини жалібна громада вернулася з цвинтаря до церковної залі, де на поминковій трапезі приготованій жіноцтвом церковної громади, вислухано промови, а саме: настоятель о. В. Сенишин склав вислови глибокого співчуття від себе і від церковної громади, племінниця п. Катерина Сидоренко і добр. Є. Василів від своїх родин, п. К. Ляшук від СУК, в Оттаві, член церковної управи і її складових організацій п. Олександер Мех. Він звернувся також з проханням до присутніх скласти пожертву на нев'янучий вінок в пам'ять померлої. Як доказ доброї пам'яті, яку залишила по собі бл. п. Павлина Світуха в Монтреалі, належить згадати присутність на похороні жіноцтва СУК „Доньки України" в особах: Турченюк Віру і Демитрак Анастасію членів управи, Дудник Олену, Савіцьку Єпіфанію і Гунчак Марію членкинь, та відділ молодих СУК ім. Ганни Барвінок: Михайлину Нему, почесну членку, Стефанію Мединську скарбничку і Самотюк Ксеню членку. Відділ переслав теж вінок. Зокрема п. Нема, п. Мединська і п. Демитрак складали співчуття усно, а о. В. Сенишин відчитав переслані листовно від СУК в Монтреалі за підписами: поч. голова добр. Леонії Слюзар, діючої голови Стефанії Кульби і корр. секретарки Марії Зимовець. З черги син Покійниці п. Микола Світуха складав сердечну подяку всім на чолі з настоятелем о. В. Сенишином за віддання останньої прислуги їхній Незабутній, Дорогій Мамі, внук Олег Михальчук дякуючи теж, висловив глибокий жаль по втраті так доброї, любої Бабуні, муж Ігнат також поділився своїм тяжким смутком з приводу своєї теперішньої самоти, та дякував всім за все. Кінцева молитва під проводом прот. о. д-ра В. Слюзара і пісня „Вічная пам'ять", завершили похоронну трапезу на теплу, добру згадку про померлу бл. п. Павлину Світуху. — В далекій Україні заплаче по ній сестра Татяна, в Польщі сестра Галина, в Каліфорнії брат Юрій. Фіналом похоронного обряду була поминкова вечірка по бл. п. Павлині, кол. парафіянці Собору св. Софії і членці СУК „Доньки України" в Монтреалі. За старанням доньки Галини, співчленки Віри Турченюк і приятельки Марії Давидович, вечером 13

листопада у день народження покійниці, на схилі 78 років її віку, настоятель Собору Всеч. о. Ігор Куташ, відправив урочисту панахиду і виголосив Євангельське слово. В церковній залі приготовано чай і каву та солодке печиво, заходом і коштом пань: Михайлини Немої, Стефанії Мединської і Анаст. Демитрак, для около 30 осіб. Вступне слово виголосила Михайлина Нема. З черги авторка допису відчитала присвяту п. н. „Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать", як уривок своїх споминів з років воєнно-скитальських злиднів, перебутих у щирій і сердечній обопільній дружбі з бл. п. Павлиною Світухою.

Вічна Їй пам'ять і блаженний спокій!

Монтреаль, 20 листопада 1973 р. Б.

Марія Давидович

Бл. п. ТЕКЛЯ ЖУК
Ґронлід, Саск.

Ділимося сумною вісткою, що в Ґронлід невмолима смерть перетяла нитку життя струдженої Теклі Жук. Текля народилась 27 січня 1903 року в селі Токи, повіт Збараж, Західня Україна і там виростала при родичах, а 1923 р. вийшла заміж за Касіяна Жука і спільно працювали на господарстві до 1928 року. Того самого року чоловік Теклі як учасник визвольних змагань залишив дружину і виїхав до Канади. Два роки пізніше, 1930 р., забрав дружину в околицю Ґронлід і розпочали господарство. Зазнала Текля багато життєвих труднощів, невигод, тяжкої праці, одначе мимо всіх життєвих перешкод вони виховали 2 дітей — доньку Анну, яка була учителькою публічної школи, і сина Богдана, який є інженером і працює в Саскатуні. Впродовж свого життя вона була примірною матірю і доброю християнкою. Була членкинею Жіночого Товариства, дорожила українським мистецтвом і вщепила любов до свого рідного в серцях своїх дітей.

Залишила покійна в глибокому смутку чоловіка Касіяна, доньку Анну (заміжня Обрин), сина Богдана і 5 внуків — Соню Мет, внука Ярослава, Дениса, Мирослава і Каролю та дальшу родину на рідних землях.

Похорон покійної почався 17 серпня в похороннім заведенню „Кюл Фюнерал Гоум", Мелфорт, Саск., Панахидою, яку відправив місцевий молодий парох о. Андрій Лакуста. Другого дня, 18 серпня 1973 р., тіло покійної перевезено до Ґронлід, церкви Різдва Пресв. Богородиці. Храм був переповнений вірними парафіянами, родиною, сусідами і приятелями. Похоронну відправу відслужив місцевий парох о. Андрій Лакуста під спів місцевого хору і дяків.

По похороні відбувся Поминальний обід в Народнім Домі. Після обіду о. парох подякував за численну участь в похороні і просив не забувати за бл. п. Теклю, а заносити щирі молитви за її душу.

Щиру і теплу подяку склав зять покійної — Андрій Обрин присутнім членам, як і Жіночому Товариству, яке приготовило Поминальний обід. Під час останнього прощання родина і вірні склали на Нев'ятнучий вінок 111.00 дол., з того 10.00 доля на журнал „Промінь".

Всім жертводавцям щире спасибі, а спочилій — Вічная Пам'ять.

Подяка

В тяжкім горю і печалі, засумована родина складає щиру подяку о. Андріеві Лакусті, Похоронному заведенню, місцевому Жіночому Товариству за приготування похоронного обіду, дякам, місцевому хорові і тілоносцям. Дякуємо всім тим, що прислали квіти і картки співчуття, тим, що особисто співчували і розраджували нас в тяжкім горю та будь-чим допомогли в тих сумних днях нашого життя. Нехай Милосердний Господь прийме душу Покійної в своє Небесне Царство і оселить її між праведними, а тяжко засмученій родині нехай Господь допоможе перенести те тяжке горе, а пам'ять про покійну нехай буде вічною між усіма нами. Вічна Їй Пам'ять.

Односельчанин Прокіп Биць

Бл. п. ВАСИЛЬ РАВЛИК
Саскатун, Саск.

Дня 2 травня 1973 року упокоївся у місцевім шпиталі, на 88 році життя, член громади Пресв. Тройці у Саскатуні, бл. п. Василь Равлик.

Василь Равлик народився в Україні. До Канади приїхав 1911 року. Поселився на фармі (гомстеді) в околиці Борден, Саск., де й господарив із своєю родиною до 1945 року. Того самого 1945 року Василь Равлик переїхав до Саскатуну і тут з родиною прожив 28 років.

Бл. п. Василь Равлик був членом Катедральної громади Пресв. Тройці в Саскатуні. Залишив покійний у смутній жалобі дружину Параскевію, три дочки — всі заміжні — Ліна

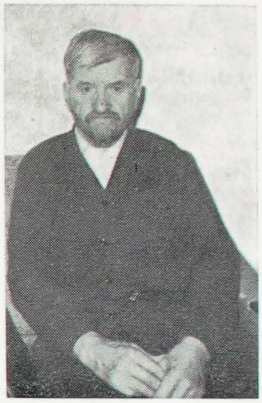

Строген у Борден, Саск., Розалія Сопотик у Принс Алберт, Саск. і Савеля Сорочка у Саскатуні — всі з родинами; два сини — Володимир у Саскатуні і Петро в Едмонтоні з родинами, 18 унуків і 16 правнуків.

Похоронні відправи відслужив прот. Гр. Удод — у похоронній каплиці Панахиду, а похоронну відправу в Катедрі Пресв. Тройці. Тіло покійного Василя спочило у Вудлев цвинтарі в Саскатуні.

Вічна Йому Пам'ять!

Бл. п. ВАСИЛЬ КНІГНІЦЬКИЙ, Ванкувер, Б. К. Один з найстарших діяльних піонерів стало замешкалих у Ванкувері. Довголітний голова Т-ва Український Народний Дім і Взаїмної Помочі, голова збіркового комітету будови Авдиторії Української Православної Громади. Після його змоги один з найщиріших жертводавців на різні народні цілі. Ніколи

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

СОЛОДКА КАПУСТА З ПОМІДОРАМИ

Потрібно:

1 головка капусти
1 велика цибуля
1 морква
1 петрушка
3-4 помідори
1 лавровий листок
кілька зерен англ. перцю
1 мала чарка вина
2 ложки масла

Пошаткувати тонко капусту, посолити, добре вимішати і лишити на годину. Потім добре її витиснути, попарити кип'ячою водою і відцідити на цідилі. Цибулю, моркву й петрушку покраяти на кусники, додати лавровий листок і англ. перець. Окремо вдушити на маслі капусту, аж буде м'яка. Знов городину варити, аж буде вся м'яка. Потім перетерти через ситко зварену городину, додати до того вина і влити до капусти. Все разом піддушити.

Дуже добра до вепрової печені або ковбасок.

МАКІВНИК

3 горнятка борошна (приблизно)
2 ложки масла
6 жовтків
1 ціле яйце
6 ложок густої сметани
1½ унції дріжджів
4 ложки молока
4 ложки цукру-мучки
дрібка соли

Дріжджі розпустити в молоці із ложочкою цукру. Масло втерти на шум, вбиваючи по одному жовтки й одно ціле яйце. Коли пухко втерте, влити густу сметану і дріжджі. Додати цукор, сіль і стільки борошна, щоб було вільне тісто, як на вареники.

Розтачати на стільниці, що підсипана борошном, розвести мак по тісті, звинути тісненько і покласти на вимащену бляху. Лишити, покривши платинкою, на дві години, щоб виросло. Коли тепло в кухні виросте скорше.

До начинки:

1 ф. маку
6 ложок масла
¾ ф. цукру (коли хто не любить дуже солодко, може дати менше)
¼ ф. родзинок
кілька зерен гіркого мигдалю

Мак спарити на 2-3 години перед тертям, і лишити в гарячій воді. Відляти воду, терти частинами. Коли весь мак втертий, розігріти масло на нелисниковій сковороді, всипати цукор, вимішати і дати на те мак. Смажити аж доки не висмажиться вода (15 хв.). Взяти з вогню, відставити, додати родзинків і мигдалю, а коли б мак був засипкий, додати один білок. Прохолодити і накладати на тісто.

Такий сам завиванець можна робити з оріховою масою.

МАРИНОВАНІ ОСЕЛЕДЦІ

4 оселедці
¾ горнятка оцту
¾ горнятка води
3 зерен перцю
1 бібковий листок
2 великі цибулі
2 ложки олії (Мазола або Сефло)

Вимити оселедці і намочити наніч у воді напів з молоком. Вранці дати свіжу воду. Відтяти голову і хвіст, стягнути шкіру і вийняти хребет та всі ості. Молочко з осеелдців зберегти. Покраяти половинки оселедця на три або чотири кусочки. Заварити воду, оцет, перець, бібковий листок і один окраєць цибулі. Вихолодити. Молочко з оселедців перетерти через ситко, розправити олією і змішати із захолоденим оцтом. Уложити кусники оселедців у слоїк, даючи покраяну цибулю поміж оселедці верствами. Залити приготованою підливою з оцту і молочка. Мариновані оселедці будуть смачніші, коли не мають забагато оцту. Міцний оцет стверджує оселедці, тому й оцет треба все розводити. Подавати мариновані оселедці аж на другий день, коли перейдуть смаком.

СІЧЕНИКИ ТЕЛЯЧІ

1 ф. телячого меленого м'яса
1 ложка масла
1 ложка дрібно січеної цибулі
1 зубок часнику
сіль, перець

Цибулю присмажену з маслом так, щоб легко зарум'янилась. Часник розтерти з сіллю. Получити всі складники разом, дуже добре виробити. Поділити на частини, формувати тонкі, подовгуваті січеники. Посудину в долішній рурі добре нагріти. Пекти на 550⁰ по 2-3 хвилини з одної і другої сторони. Потім на 500⁰ впродовж 5-6 хвилин.

Подавати з кроповою підливкою і рижом.

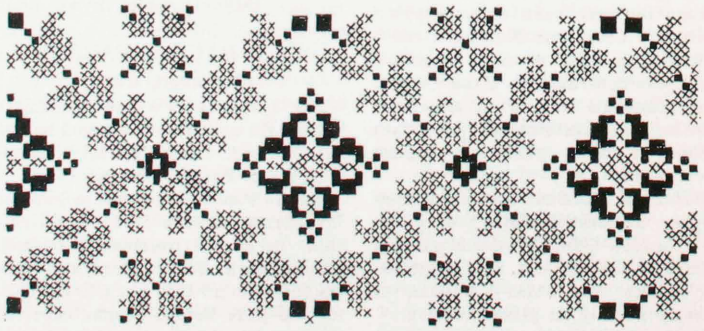

Взірець із збірки **Олени Пчілки**. Рослинний мотив „конвалії". Вишивати хрестиками двома кольорами ниток DMC, чорна ■, жовта ×, або чорно-червона. Надається до прикраси сукні збоку, чи посередині, або при долі, до блюзки, туніки. В хатнім ужитку подушки, скатерти.

Філія Музею Союзу Українок в Торонті.

не відмовився дати поміч також жіночому товариству ім. Лесі Українки і журналові „Промінь", відійшов у вічність 30 вересня, 1973, на 85 році життя, лишаючи по собі добрі спогади щирих діл на громадсько-церковному полі. Вічна Йому Пам'ять.

ВАШЕ
сьогодні
Є ВАШИМ ЗАВТРА

Між Вами і завтрішнім днем є тільки сьогодні

Це і є причиною, що допомоги Канадійського Пенсійного Пляну будуть підвищені сьогодні і вдержані на рівні із ростом коштів прожитку завтрішнього дня

Що це означає для Вас, як одержувача допомоги

Від 1 січня 1974 р. допомоги (benefit payments) Канадійського Пенсійного Пляну будуть пристосовані до рівня дійсно існуючих коштів прожитку.

Якщо Ви одержуєте місячну допомогу, яка почалася в періоді 1967 до 1973, Вашу допомогу перекалькульовано так, що одержувана Вами в 1974 р. сума допомоги буде пристосована до існуючої підвишки коштів прожитку в тих роках, в яких ви одержували цю допомогу. Одержавши Ваш чек за січень 1974 р., Ви побачите, що він є більший. Він буде більший на 8%—20%, залежно від року, в якому Ви вперше одержали допомогу.

В наступних роках, якщо кошти прожитку будуть зростати Ви можете сподіватися підвишки Вашої допомоги, яка (підвишка) буде базуватися на фактично існуючих коштах життя.

Що це означає для Вас, як платника вкладок

Як платник вкладок (contributor) до Канадійського Пенсійного Пляну, Ви розбудовуєте на будуче основний і переносний (portable) пенсійний плян і в тому самому часі захороняєте себе і свою родину перед важкою непрацездатністю чи передчасною смертю.

З метою захоронити вартість одержуваної Вами допомоги, Парлямент Канади схвалив закон, який запевняє, що сьогоднішні Ваші вкладки забезпечать Вам допомогу, якої покупна сила дорівнюватиме сьогоднішній, за двадцять, тридцять чи навіть п'ятдесят років від тепер... **якщо** Ви будете її (підмоги) потребувати!

Щоб цього досягнути, уряд плянує підвищувати щорічно горішню границю (ceiling) заробітної платні — максивальна сума, від якої платиться вкладки і від якої калькулюється висота допомоги, — так що вона досягне і вдержуватиськме на рівні пересічної заробітної платні канадських індустрійних робітників. Ця горішня границя буде підвищена із $5,600.00 в 1973 р. до $6,600.00 в 1974 р. і $7,400.00 в 1975 р.

Ця нова границя заробітної платні означає, що основне річне звільнення (exemption), — тобто початкова сума, від якої Ви не платите вкладок — змінюється з $600.00 в 1973 р. на $700.00 в 1974 р.

Ці зміни означають також, що максимальна вкладка працівника підвищиться з $90.00 в 1973 р. до $106.20 в 1974. Ваш працедавець платить таку саму вкладку. У випадку самозатруднення максимальна річна вкладка виноситиме в 1974 р. $212.00, в порівнянні із $180.00 в 1973 р. Для заробітків нижчих ніж $5,700.00 не буде підвишки вкладок.

Зміни горішньої границі заробітків (earnings ceiling) означають, **що максимальна пенсія зросте з $90.71 для пенсій ефективних у грудні 1973 р. до $134.97 для тих, чия пенсія пічнеться в грудні 1975 р.** Разом із зростом рівня максимальної платні в роках після 1975 р. зростатиме, в тих роках, максимум пенсійної допомоги, а також ростиме щорічно максимум допомоги в часі непрацездатности та допомоги для тих, що залишилися в живих (survivors).

Якщо маєте будь-які запити, або бажаєте дальших інформацій, пишіть до:

Canada Pension Plan,
Department of National Health and Welfare,
Place Vanier, Tower "A",
Ottawa, Ontario,
K1A 0L1

Вплачена Вами **сьогодні** *вкладка захоронить Вас* **завтра.**

Department of National Health and Welfare

Ministère de la Santé nationale et du Bien-être social

Marc Lalonde, Minister.

P 91.
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7
JAN 74

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: Марія Микитюк — Вінніпеґ, Ман, довголітня членкиня і щира працівниця Союзу Українок Канади, зложила пожертву на пресовий фонд журнала $100.00
Марія Винничук — Монтреал, Кве., з нагоди 76-ліття її уродин 15.00
Агафія Ґаба, Ґренд Велий, Онт., зложила коляду 15.00
Катерина Кліш — Саскатун, Саск. 14.00
Т. В. Візнюра — Торгилд, Алта., зложила коляду 10.00

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ

Ви можете набути в нас збірник пісень на слова Лесі Українки, ювілейне видання Союзу Українок Канади. Пісні зібрали й упорядкували: Петро Пауш і Анна Ференсів (добр.).

Збірник містить ноти на 27 пісень. Музика різних композиторів: С. Рудича, Ю. Іщенка, С. Яременка, Я. Степового, О. Колісниченка, В. Кирейка, Ю. Рожавської, Д. Січинського, М. Дремлюги, М. Жербіна, А. Лазаренка, Т. Сидоренко-Малюкова, М. Лисенка, К. Стеценка, Г. Гембери, І. Білогруда, Г. Майбороди .Біографічний нарис про поетку — Л. Хорош-Ґреґорі. Мистецьке оформлення — Дарія Бродгед.

Видано на дорогім папері, в полотняній синій обкладинці. Стор. 112, Ціна $10.00.

Замовлення посилати:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
#A25 11024—82 Ave.
Edmonton, Alberta T6G 0T2.

Еміль Засійбіда — Едмонтон, Алта. 10.00
М. Цесмиструк — Брентфорд, Онт., з нагоди дня своїх уродин, зложила на прес. фонд 6.00
Д. Мастюх — Кортней, Б.К. 5.00
Параскевія Стефанюк — Едмонтон, Алта. 5.00
Я. Стечишин — Едмонтон, Алта. 5.00
Д-ка Анна Дмитрів — Вінніпеґ, Ман. 5.00
Вероніка Слука — Де Па, Ман. 5.00
А. Пітухова — Едмонтон, Алта. 5.00
Д-р Р. Чайка — Саскатун, Саск. 5.00
Д-ка Меланія Мельничук — Вегревил, Алта. 5.00
Д-ка Емілія Труфин — Роблин, Ман. 4.00
Катерина Яремчук — Болдер, Колоредо 4.00
Марія Корній — Виндзор, Онт. 4.00
Марія Гребенюк — Саскатун, Саск. 4.00
Марія Макаренко — Вінніпеґ, Ман. 4.00
Анна Дудич — Брентфорд, Онт. 4.00
Една Павлик — Торонто, Онт. 4.00
М. Котик — Давфин, Ман. 4.00
Анна Грицюк — Сурей, Б.К. 4.00
Д-ка Дж. Деревянка — Етелберт, Ман. 4.00
О. В. Ґаук — Ґренд Прирі, Алта. 4.00
Надя Мекдоналд — Келґері, Алта. 4.00

По 3.00 дол. зложили: пані: — В. Поліщук — Лондон, Онт.; Марія Бісюк — Едмонтон, Алта.; Валентина Ємоленко — Міннеаполис, Минн.; Ю. Салагуб — Торонто, Онт.; М. Тихонова — Лашін, Кве.

По 2.00 дол. зложили: пані: — Дж. Химюк — Вінніпеґ, Ман.; Ф. Ємчук — Тандер Бей, Онт.; Л. Мулевич — Торонто, Онт.; Люба Куць — Едмонтон, Алта.; Анна Федун — Торонто, Онт.; Анна Іванчук — Витков, Саск.; Марія Мітран — Рутленд, Б.К.; А. Борисквеич — Мисисаґа, Онт.; Микита Котульський — Торонто, Онт.

По 1.00 дол. зложили: пані: — Л. Храпко — Виловдейл, Онт.; П. Матвійчук — Брендон, Ман.; З. Демчук — Сенді Лейк, Ман.; М. Бурак — Бімзвил, Онт.; П. Мельник — Торонто, Онт.; Н. Солонична — Сенді Лейк, Ман.; Анна Ґодзюк — Мирнам, Алта.

ВЗОРИ ВИШИВОК ДОМАШНЬОГО ПРОМИСЛУ НА БУКОВИНІ

Східна Екзекутива Союзу Українок Канади в скорому часі видасть цінне видання „Українських буковинських узорів" в чудових кольорах для вишивання хрестиками.

Оригінально збірка узорів походить з Буковини.

Збірка узорів нараховує приблизно 1000 окремих карток, на 74-х сторінках, в традиційних кольорах та докладних інструкціях, в українській, англійській та французькій мовах.

Кожна сторінка, розміром 9½" на 13", є добре розрахована, щоб її було легко відчитати для вишивання.

Книжка буде видана в твердій, полотняній оправі, і може послужити вам як найкращий подарунок на весілля, уродини, ювілеї і т. д. вашим рідним чи приятелям.

Наперед замовлена книжка (до 1 березня 1974 р.) коштуватиме 18.00 дол., а після видання 25.00 дол. в Канаді — в Америці — $19.00 і $26.00. Тож замовляйте вже тепер. — Пишіть на адресу:
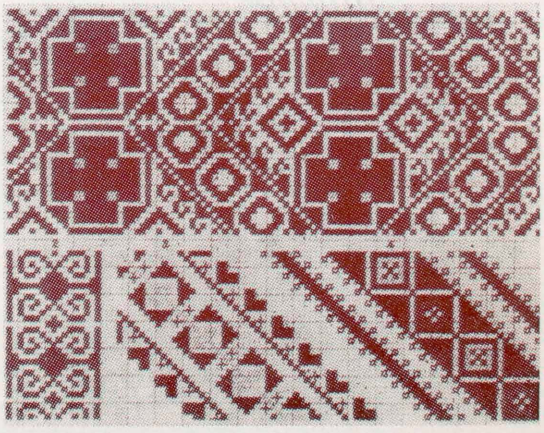
Eastern Executive Ukrainian Women's Association of Canada,
c/o Mrs. M. Telega, 1402 Hall Avenue, Windsor, Ont. N8X 4R4.